

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

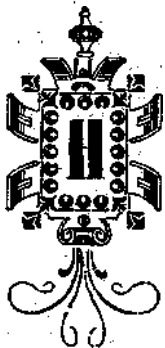
Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΓΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΙΔΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΩΝ ΟΝΤΩΝ

ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΑΥΤΩΝ

(συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

τελειότης αὐτῆ τῶν αἰσθήσεων τῶν ὑπερκοσμίων ὄντων ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι αὐταὶ λειτουργοῦσιν ἐκεῖ μετὰ θαυμασίας ταχύτητος, οἷας παρὰ τῷ ἠλεκτρισμῷ καὶ τῷ φωτὶ καὶ ὅτι κατανικῶσι τὰς ἀποστάσεις μετὰ πολλῆς πλείονος ἐλευθεριότητος καὶ ἐντελῶς ἀπροσκόπτως. Ἐὰν δὲ τὸ σῶμα αὐτῶν, ὡς εἰκός, ὀλοκλήρως δύναται νὰ μεταβαίνει μετ' ἀσυγκρίτου ταχύτητος ἀπὸ μέρους εἰς μέρος, ἀπὸ τινος σημείου εἰς ἕτερον, κτλ. ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἀπεδέχθημεν, φυσικῶς αἱ αἰσθήσεις ἅπασαι τοῦ ὑπερκοσμίου ὄντος θὰ δύνανται ἐξ ἴσου ν' ἀντιλαμβάνονται ἀκωλύτως καὶ ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως. Ὡστε, δὲν θὰ ἦτον ἀνεπιτυχῆς ἡ ἔκφρασις, ἐν γένει, τῆς ἀποδοχῆς τῆς συγκρίσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ φωτὸς πρὸς τὰς λειτουργίας τῶν αἰσθήσεων τῶν ὑπερκοσμίων ὄντων, ἐν τῷ ἀοράτῳ κόσμῳ, τῶν ἀχανῶν αἰθερίων ἐκτάσεων.

Ἄλλὰ τὰ ὑπερκόσμια ὄντα ἔχουσι γένος; Ἄναντιρρήτως οὐχί, καθόσον καὶ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία οὕτως ἀποφαίνεται διὰ τοῦ χαρακτηρισμοῦ καὶ τῆς ἀπεικονίσεως τῆς ἰδιότητος τῶν ἀγγέλων, οἵτινες ἔχουσι αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνδρὸς ἢ τῆς γυναικός, ἀδιάφορον. Ὁ ἀγγελὸς οὗτος ἐν γένει φέρει τὴν μορφήν νεανίου ἐφήβου ἢ τὴν συγκινητικὴν πρόσοψιν νέας ὠραίας κόρης. Τὸ γένος ἐνταῦθα δὲν ἔχει οὐδένα λόγον. ἐπομένως δὲν ὑφίσταται καὶ ἀποστέρηται. Ἐ-

καστον δὲ άτομον εἶναι ἀνδρόγυνον καὶ τοιοῦτον δέον νὰ ἦ τὸ ὑπερκόσμιον ὄν, καθόσον ἡ ὑφισταμένη ἀμοιβαία ἀφοσίωσις καὶ διάθεσις μεταξὺ τῶν εὐτυχιωμένων κατοίκων τοῦ αἰθέρος, οὐδεμίαν διαφορὰν γένους προϋποτίθησιν. Ἐν τῇ ὑπερτάτῃ δὲ καὶ μακαρίᾳ ταύτῃ διαμονῇ ἅπαντα τὰ ὑπερκόσμια ὄντα φέρουσι τὸν αὐτὸν ὀργανικὸν τύπον. Ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνάγκη πολλαπλασιασμοῦ τοῦ εἶδους, ἐπομένως οὐδεὶς ὑφίσταται λόγος διακρίσεως γένους καὶ φύλου, ὀργανισμοῦ καὶ χαρακτήρος.

Ἄφ' ἑτέρου γνωρίζομεν, ὅτι οἱ αἰθέριοι τόποι, οἱ ἀναμένοντες ἡδὴ ἡμᾶς, εἰσὶν ἀρχήθεν προωρισμένοι ὡς κατοικίᾳ ἢ μᾶλλον ὡς διαμέρισμα τῆς συγκεντρώσεως ἀπάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαρξάντων καὶ ἡγαπημένων ὄντων. Οὕτω θὰ συναντηθῶσιν ἐκεῖ ἅπαντες οἱ κοινωνικοὶ δεσμοί, ὁ υἱὸς θὰ ἐπανεύρῃ τὸν πατέρα, ἡ μητέρα τὴν κόρην, ὁ σύζυγος θὰ ἴδῃ τὴν ποτὲ συμβίαν του καὶ οἱ ἀδελφοὶ καὶ φίλοι τοὺς ὁμαίμονας καὶ συντρόφους των καὶ καθεξῆς. Ἄλλ' ὑπὸ ποῖαν πλέον μορφήν καὶ σχῆμα θὰ γίνουσι αἱ συναντήσεις αὐταί, ἀφοῦ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς, ἐν παραδείγματι, ὁ υἱὸς ἀπεχωρίσθη τοῦ γονέως του μικρὸς ἔτι ὢν, δεκαέτης μόλις ἢ δεκαπενταέτης, καὶ ὁπότεν ὁ τελευταῖος οὗτος μετὰ πάροδον χρόνου ἐγκαταλείπει τὴν γῆν, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὰς οὐρανίους μονάς, ἀποθνήσκει γεγηρακῶς; Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἀφίνουσι τὰ τέκνα των πολλακίς εἰς νεαρὰν ἡλικίαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνῶ ταῦτα μεταβαίνουν φυσικῶς γεγηρακῶτα πρὸς συνάντησιν τῶν γονέων των καὶ πολλακίς ἐντελῶς παραμορφωμένα. Ὑπὸ ποῖαν λοιπὸν χαρακτηριστικὴν ἰδιότητα καὶ ἡλικίαν συναντῶνται αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων ἐν ταῖς οὐρανίαις μοναῖς; Ὡς νέοι ἢ ὡς γέροντες καὶ μετὰ σῶμα γῆϊνον ἢ πνευματικὴν ἀναλόγιστον μορφήν, ἢ ὅπως ἀπεικονίζουσι τὰς εἰκόνας οἱ ἀγιογράφοι; Κατ' ἀκολουθίαν φθάνομεν εἰς

τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ ὑπερκόσμια ὄντα ἔχουσιν ὅλως οὐδέτερον, ἀνδρόγυνον, οὕτως εἶπεν καὶ σταθερὰν μορφήν, ὅλως προσωπικὴν ἀνευ σώματος γήινου καὶ ὀργανικῶν μελῶν, καὶ μετὰ τὴν ὡς περιγράφει τὰ Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ ὁ Παράκλητος καὶ οἱ ἀγγελοὶ αὐτῶ μεταφυσικοὶ καὶ ψυχολόγοι, μετὰ κεφαλῆς πτερωτῆς, ἥτις εἶναι καὶ ἡ ἔδρα καὶ ἀπεικονιστὴς τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Τοιαύτη οὐσιαστικὴ ιδιότης ἀρμόζει μᾶλλον δι' αἰθερίου χώρας, ὡς πάντες ἀπεδέχθησαν· ἡ εἰκὼν δὲ αὕτη πλησιάζει περισσότερο πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ ὑπερκόσμου ὄντος ἢ ὅπως ἀπεικονίζονται ἐν τῷ 15 αἰῶνι μετὰ στίβαρων χειρῶν καὶ χονδροειδῶν ποδῶν, μετὰ κορμού δύσειδους καὶ κοιλίας βλοσυρᾶς· πότε δὲ μετὰ μελῶν παχυσάρκων καὶ πότε λιποσάρκων καὶ κάποτε ὡς ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὑπερφυσικοῦ χαρακτῆρος καὶ μεγέθους καὶ δὴ ὡς γίγαντες. Ποῦ βασιζόμενοι οἱ ζωγράφοι οὗτοι, ἅγιοι ζωγράφοι καὶ κληρικοὶ φαντάζονται καὶ περιγράφουσι τοὺς ἁγίους, ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν, καὶ Ἰησοῦν Χριστὸν μὲ ἀνθρωπίνους καὶ ὑπερανθρωπίνους στάσεις καὶ μορφάς, μετὰ θερινῶν καὶ χειμερινῶν ἐνδυμασιῶν καὶ πολλάκις μετὰ χρωμάτων καὶ κοσμημάτων; Τὰς δὲ οὐρανίους μονὰς παριστῶσιν ἐτι ὡς ὑλιστικώτερας χέρους ἢ ὡς οὐρανοῦς ἀτμοσφαιρῶδεις καὶ συνεφώδεις καὶ σκηνοειδεῖς! Εἶναι αὕτη ἡ εἰκὼν τοῦ παραδείσου καὶ τῶν ὑπερκόσμιων ὄντων, ὡς περιγράφει ταῦτα ἡ τε Διοθήκη καὶ αἱ θρησκείαι ἅπασαι; Πολλὰ γε καὶ δεῖ.

Ἰδωμεν μετὰ πολλῆς προσοχῆς φημισθεῖσαν παράστασιν ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐνταῦθα καὶ ὑπὸ εἰδικοῦ εὐρωπαίου νεωστὶ ἐργασθεῖσαν ἐν χοροῖς καὶ ὀργανοῖς φερομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου ὑπὸ Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ καὶ ἐν συνοδείᾳ πολλῶν ἀγγέλων ἀνδρόγυνων καὶ φαινομηρίδων ἀνυψούντων αὐτὸν ἐν ταῖς συνεφώδεσι μοναῖς, ἐνθα ἐπὶ βραχοειδῶν νεφῶν κάθηνται οἱ πανάγιοι πατῆρ καὶ υἱός. Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου, λέγομεν, τοῦ βαθέος φιλοσόφου καὶ ρήτορος καὶ καθόλου ὡς *πλοῦτος καὶ δόξη καὶ σοφία τῶν πάντων ὑπερέχων*, τοῦ συγχρόνου τοῦ Ἁγίου Παύλου, καὶ πρώτου ἐπισκόπου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ τόσο μαρτυρικοῦ θανάτου τυχόντος ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ εἰς βᾶρος τοῦ ὁποῦν τοσαῦτα ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν περὶ τῆς ἐκ τῶν ἔργων του ἀφετηρίας τοῦ μεσαιωνικοῦ μυστικισμοῦ καὶ οἱ γάλλοι ἐπὶ τινα χρόνον συνεταύτιζον μετὰ τοῦ ὡς προστάτου τιμωμένου Διονυσίου τῶν Παρισίων, ὅστις κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα, διαταγῇ τοῦ Πάπα, ἦλθεν ἐκ Ρώμης εἰς Παρίσιους, ἐκεῖ δὲ ἀποκεφαλίσθη

ἐλέγετο, ὅτι ἀνέλαβε τὴν ἀπομηθεῖσαν κεφαλὴν του ἀνά χειρᾶς καὶ ὕδευσε μέχρι τῆς ἑξ αὐτοῦ Ἀγ. Διονυσίου κληθείσης θέσεως.

Τὸν ἡμέτερον λοιπὸν Διονυσίου Ἀρειοπαγίτην ἐν πληρῇ κοσμικῇ περιβολῇ καὶ οὐρανίῳ παραστάσει μεταφέρουσιν οἱ μακάριοι Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰς Οὐρανίους μονὰς ἐν χοροῖς καὶ ὀργανοῖς ὑψηλὰ κρατῶντες καὶ ἔχοντες τὰ ἀνω οὐρὴν λιποβίου, ἀλλὰ ζῶντα, συγκοιμῶντες πομπῶδως καὶ τὰ ἐκκλησιαστικά αὐτοῦ ἄμφια καὶ σκευή· ὁ δὲ πολύβουλος καὶ πολύμητις ζωγράφος θέλων νὰ πληρῶσῃ τὸν πολύχρον διατεθέντα αὐτῶ θόλον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἐξ ὕλης, ὑπερεπλήρωσεν αὐτὸν ὡς *Περσεὺς ἀμφὶ ποσσὶν ἔχει πτερόεντα πέλιδα*, μὲ παχυσκελεῖς καὶ παχυτραχήλους πτεροβάμονας ἀγγέλους καὶ ποικίλας μετ' ὀργάνων καὶ πολυχρῶμων νεφῶν ἐγκοσμίους σκηναϊκὰς παραστάσεις.

Καὶ ἐπιτρέπεται μὲν μέχρι τινὸς σημεῖου αἱ τοιαῦται παραστάσεις τῶν ἁγίων προσώπων, ἀλλὰ τότε μόνον, ὡς ἄποκρίσει οὐρανίου τοῦ ἐνταῦθα βίου των ἢ εἰκόνας ἐποχῶν τῆς ζωῆς των, ἀλλὰ νὰ παριστῶσι τὰς ἁγίας μονὰς, ἀγγέλους, Σεραφεὶμ καὶ Χερουβεὶμ ὡς ἀνθρώπους καὶ ἀπομιμῶνται ἐν οὐδεὶ τὰ ἐγκόσμια, εἶναι ἐντελῶς ἀστοχόν καὶ ἀτόπον.

Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ἡ θεολογία ὑπέχουσιν ἀρκετὴν φιλοσοφικὴν καὶ ψυχολογικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἀπορὸν ἐστὶ πῶς μέχρι τοῦδε, ὅτε ἅπασαι αἱ φιλοσοφικαὶ ἐρευνᾶι προέβησαν εἰς μεγάλας φυσιολογικὰς καὶ πνευματικὰς ἀποκαλύψεις καὶ καθώρισαν τοσοῦτον καλῶς τὸν παράδεισον, ὡς ὅλως ἐκτακτὸν τόπον εὐδαιμονίας, ἡσυχίας, πραότητος καὶ μακαριότητος, μεστὸν δὲ ἀνταυγείας φωτός, πνεύματος καὶ θείας χάριτος, ἐπιτρέπουσι καὶ δὴ ἐντὸς ναῶν ν' ἀναπαριστῶσι αὐτὸν ὅλως ἀτέχνως καὶ κοσμικῶς.

Παρ' ἡμῖν ἐπικρατεῖ ἐτι δυστυχῶς τὸ σύμφερον καὶ ὁ ἐγωϊσμός καὶ τοῦτου ἐνεκα πάντο ἀνεύχοντα ἡμᾶς πρὸς τὰ ὑπερκόσμια ὄντα δεσμούς, πολὺ δὲ μᾶλλον δὲ καταγίνωμεν καὶ νὰ κατανοήσωμεν τὴν φυσικὴν καὶ πνευματικὴν ιδιότητα αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο μετὰ μακροῖνα βίον, ἐνῶ δυνάμεθα νὰ σπουδαιολογήσωμεν κάπως φιλοσοφούντες καὶ ἀναμετρῶντες τὰ ὑπάρχοντα φιλοσοφικὰ συστήματα, μετ' ἀνηκουστοῦ ἐλαφρότητος ἀναπαριστῶμεν ὅλως ἀπειρῶς καὶ ἀδαῶς ἀγγέλους καὶ ἁγίους, οὐρανοῦς καὶ παραδείσους, διὰ τρόπου ὅλως ἀκαταλλήλου καὶ ἀναρμόστου φυσικῶς καὶ ψυχολογικῶς ὡσεὶ ταῦτα πάντα ν' ἀπετέλουν ἐτι μέρος τοῦ γήινου ἐνταῦθα

* Ἐν τῇ Ἀφίξει τῶν Βοσκῶν τοῦ H. Lerolle ἀναφίνεται ἡ θρησκ. ἐκφρασις τῆς Ν. Σχολῆς τῶν Παρισίων.

κόσμου, ἐνῶ ἔχομεν ἀπτόν καὶ προφανῆς ὑπόδειγμα αὐτὰς τὰς ἀνθρωπίνους φάσεις, ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ θανάτου, καθ' ἃς τοσαῦτα πρόκεινται μεταβολαὶ καὶ μεταπτώσεις. Ἦδη λαμβάνομεν τὸν ἅγιον εἰς μίαν σκηνὴν τοῦ βίου του καὶ διαιώνιζομεν αὐτὸν ἔσαι εἰς τοὺς νεφώδεις τόπους τῆς φαντασίας μας. Ὅποσον διαφορετικὸν καὶ φυσικώτερον τὸ σέβας πρὸς τὰ θεῖα θὰ ἦτον, ἐὰν ὠδηγοῦντο καταλλήλως οἱ ζωγράφοι ν' ἀπεικονίζωσι τοὺς οὐρανοῦς καὶ παραδείσους!

Ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ τὸ συμφερον καὶ ὁ τυφλὸς πρὸς τὰ ἐγκόσμια ἔρωσ, πᾶσα δὲ φιλία εἶναι περιορισμένη καὶ ἐγωϊστικὴ! ὡς ἄποκρίσει οὐρανίου τοῦ ἐνταῦθα βίου των ἢ εἰκόνας ἐποχῶν τῆς ζωῆς των, ἀλλὰ νὰ παριστῶσι τὰς ἁγίας μονὰς, ἀγγέλους, Σεραφεὶμ καὶ Χερουβεὶμ ὡς ἀνθρώπους καὶ ἀπομιμῶνται ἐν οὐδεὶ τὰ ἐγκόσμια, εἶναι ἐντελῶς ἀστοχόν καὶ ἀτόπον.

Μετὰ θάνατον τὰ πάντα μεταβάλλονται, αἱ αἰσθήσεις ἅς θ' ἀποκτήσωμεν τότε θ' ἀναπεταθῶσιν εἰς ἐκτενέστερον ὀρίζοντα καὶ θὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν νέαν κατοικίαν. Ἐκεῖ τὰ πάθη καὶ τὰ μίση, μὴ ὑπάρχοντος αἰτίου, ὑποχωροῦσι· τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ παγκοσμίῳ ἀγάπῃ. Ὁ πρὸς τὸν δημιουργὸν ἔρωσ κατακυριεύει τότε τὰς πολλαπλὰς καὶ παντὸς εἶδους φύσεως καὶ ὕψους ψυχικὰς διαθέσεις, ἢ δὲ τέως πρὸς τὸν πλησίον καὶ τοὺς συγγενεῖς μας ἀγάπη καὶ συμπάθεια θέλει πλέον στεφθῆ καὶ ἀμοιβθῆ ὑπὸ τῆς ὑπεράτης λατρίας τοῦ δημιουργοῦ τοῦ παντός.

Ὁ πολλαπλασιασμός τοῦ γένους ἐδῶ σταματᾷ καὶ μετ' ἀπορίας ἤθελέ τις ἐρωτήσῃ, πῶς συντηρεῖται καὶ ἀνανεοῦται τὸ ἐκεῖ γένος τῶν ὑπερκόσμιων ὄντων καὶ ἂν ὑπάρχη θάνατος. Καὶ ὄντως ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει διαφορὰ γένους ἐνταῦθα, γέννησις δὲν ὑφίσταται, ἀλλὰ μόνον τοιαύτη ὑπάρχει ἐν τῇ γῇ καὶ ὅπου ἄλλοθι ἐν τοῖς πλανήταις κυριαρχοῦσι αἱ συνθηκαὶ τῆς γήινης ζωῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ γῇ λαμβάνει τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεώς του καὶ ἐντεῦθεν ἀρχεται ἢ ἐξέλιξις τοῦ κατὰ τὴν θρησκείαν, τοὺς ὑλιστὰς καὶ πάντα τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, οὕτως ἀναγνωριζόμενον, ἐπιγείου ὄντος. Ἐν ταῖς αἰθερίοις χώραις μεταβαίνει μετὰ τὸν ἐπιγείον θάνατόν του καὶ τοῦτο θεωρεῖται *γέννησις* ἐν τῇ ἐκεῖσε ἐμφανίσει του. Ἐπομένως ἐκεῖ διαφορὰ γένους καὶ σώματος δὲν χωρεῖ, οὔτε ἀνάγκη οὐδεμία ὑφίσταται πρὸς τοῦτο Κατ' ἀκολουθίαν δὲ τὰ ὑπερκόσμια ὄντα δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἀνθρώπινον σῶμα, ἀλλὰ τούναντιον φέρουσιν ὅλως ἀνδρόγυνον μορφήν. Τὸ ὅτι δὲ καὶ ἐδῶ θάνατος ὑπάρχει ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ σταδιοδρομίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, ἀποδείκνυται ἐκ τῆς βαθμιαίας ἐξελίξεως τοῦ ἀν-

θρώπου καὶ τῆς φυσικῆς ιδιότητος τῆς χώρας εἰς ἣν ἐκάστοτε διαβιοῖ, καθόσον δὲν εἶναι δυνατόν ἅπαντες οἱ ἐκ τῆς γῆς καὶ ἐκ τῶν ἄλλων πλανητῶν ἀπερχόμενοι σωρηδὸν ἄνθρωποι καὶ ἐρχόμενοι ἐνταῦθα, νὰ διαμένωσι διαρκῶς ἐν τοιαύτῃ χώρᾳ, ἀφοῦ δύναται νὰ ὑπάρχη ἀνώτερος καὶ πολὺ εὐρύτερος καὶ καλεῖτερος παράδεισος καὶ ἐν τῷ ἀπειρῷ διαστήματι, τῷ τοσοῦτον ποιητικῶς καὶ φιλοσοφικῶς ἐξυμνηθέντι ὑπὸ τῶν ποιητῶν, φιλοσόφων ὡς καὶ ὑπὸ τῶν ψυχολόγων.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

BOSSUET

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Δὲν ὑπῆρξε τοῖς Πέρσiais δύσκολον τὴν μικρὰν νὰ καθυποτάξωσιν Ἀσίαν καὶ αὐτὰς τὰς Ἑλληνικὰς ἀποικίας, ἅς ἡ τῆς Ἀσίας μαλθακότης εἶχε διαφθεῖρει. Ἄλλ' ὅτε, εἰς τὴν κυρίως ἤλθον Ἑλλάδα, εὗρον ὅ,τι οὐδέποτε εἶδον· στρατὸν τακτικόν, ἀρχηγούς ἐμπείρους, στρατιώτας λιτοδιάιτους, σῶματά ὑπὸ τῆς ἐργασίας ἐκκληραγωγημένα, ἃ ἢ πάλῃ καὶ αἱ λοιπαὶ καθημεριναὶ ἀσκήσεις ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ, ἐπιτήδεια καθίστων. Στρατοὺς ὀλιγαριθμούς τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ τοῖς ῥωμαλέοις ὁμοίους σώμασιν, ἐν οἷς τὸ πᾶν δύναμις οὕσα φαίνεται καὶ πλήρες ζωτικῆς δυνάμεως· πρὸς δὲ τόσω καλῶς διοικουμένους καὶ τόσω εἰς τὰς διατάγας εὐστρόφους τῶν ἀρχηγῶν των, ὡστε ἐνόμιζέ τις, ὅτι οἱ στρατιῶται μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον ψυχὴν, ἐν ὅσῳ εἰς τὴν τῶν κινήσεων ἀπέβλεπε συμφωνίαν.

Ἄλλὰ τὸ μέγιστον ἐν Ἑλλάδι ἦτο πολιτεία σταθερὰ καὶ προβλεπτικὴ, γνωρίζουσα νὰ ἐμπιστευθῆται, νὰ διακινδυνεύῃ καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ ὅ,τι ἔπρεπε· καὶ ἐτι μέγιστον, θάρρος, ὅπερ ὁ ἔρωσ τῆς τε ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος ἀήττητον καθίστα.

Οἱ Ἕλληνες φύσει εὐφυεῖς καὶ γενναῖοι ἐνώρις ὑπὸ βασιλέων καὶ ἀποίκων ἐξεπολιτίσθησαν ἐλθόντων ἐξ Αἰγύπτου, οἵτινες ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων εἰς διάφορα τῆς χώρας μέρη ὄντες ἀποκατεστημένοι, ταύτην τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἐξαιρετὸν διεσκόρπισαν διοίκησιν. Ἐκτοτε τὰς ἀσκήσεις ἐγνώρισαν τοῦ σώματος, τὴν πάλῃ, τὴν πεζοδρομίαν, τὴν ἵπποδρομίαν, τὴν ἀρματοδρομίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἀσκήσεις, ἅς δι' ἐνδόξων ἐτελειοποιοῦν

στεφάνων οί 'Ολυμπιακοί ἀγῶνες. Ἀλλὰ καί τοῦτο, ὅπερ τὸ κάλλιστον, ἐδίδαξαν αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι νὰ καταστῶσιν εὐπειθεῖς καὶ νὰ διαμορφωθῶσι διὰ τῶν νόμων πρὸς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Δὲν ἦσαν ἰδιῶται διὰ τὰς ὑποθέσεις τῶν, σκεπτόμενοι μόνον καὶ μὴ αισθανόμενοι τὰς τοῦ κράτους συμφοράς, εἰ μὴ ὁσάκις οἱ ἴδιοι ὑπέφερον ἢ ἢ τῆς οἰκογενείας των ἡσυχία διαταράσσοτο. Οἱ Ἕλληνες ἐδιδάσκοντο νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς τε καὶ τὰς οἰκογενείας των ὡς μέλος μείζονός τινος σώματος, ὅπερ τὸ τοῦ κράτους ἦτο σῶμα. Οἱ γονεῖς συμφώνως πρὸς ταῦτα, τὰ ἑαυτῶν ἀνέτρεφον τέκνα ὥστε τὰ τέκνα ἐξ ἀπαλῶν ἐδιδάσκοντο ὀνύχων νὰ θεωρῶσι τὴν πατρίδα ὡς κοινὴν μητέρα, εἰς ἣν μᾶλλον ἢ εἰς τοὺς γονεῖς των ἀνήκον. Ἡ τοῦ πολιτισμοῦ λέξις δὲν ἐσημεινε μόνον, διὰ τοὺς Ἕλληνας, τὴν πρᾶστικότητα καὶ ἀμοιβαίαν συγκοτάσασιν τὴν καταστῶσαν τοὺς ἀνθρώπους κοινωνικοὺς μεταξὺ των. Ὁ πεπολιτισμένος ἀνθρώπος οὐδὲν ἄλλο, εἰ μὴ ἐνάρετος ἦτο πολίτης, θεωρῶν πάντοτε ἑαυτὸν μέλος τοῦ κράτους, ἀφιέμενος ὑπὸ τῶν νόμων νὰ ὀδηγητῆται καὶ μετ' ἐκείνων διὰ τὸ ἀγαθὸν νὰ συντρέχη τῆς πολιτείας, χωρὶς οὐδόλως τοὺς ἄλλους νὰ ἐπιβουλεύηται. Οἱ πάλαι βασιλεῖς, οἱ εἰς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος χώρας ἀναφανέντες, ὁ Μίνως, ὁ Κέκρωψ, ὁ Θησεύς, ὁ Κόδρος, ὁ Τήμενος, ὁ Κρεσφόντης, ὁ Εὐρυσθένης, ὁ Πάτροκλος καὶ οἱ λοιποὶ ὅμοιοι ταύτην τὴν ἰδέαν καθ' ὅλην διεσκόρπισαν τὴν Ἑλλάδα. Πάντες δημοφιλεῖς ἐγένοντο, οὐδόλως τὸν λαὸν κολακεύσαντες, ἀλλὰ τὸναντίον πορίσαντες αὐτῷ τὸ ἀγαθὸν καὶ συντελέσαντες εἰς τὴν τοῦ νόμου ἐπικράτησιν.

Τί περὶ τῆς τῶν δικαστηρίων αὐστηρότητος εἶπωμεν; Ποῖον σοβαρότερον ὑπῆρξε ποτε δικαστήριον ἢ τὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοσοῦτω σεβαστοῦ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, πρὸ τοῦ ὁποίου, ὡς φασι, αὐτοὶ οἱ Θεοὶ ἐνεφανίσθησαν; Ἐξυμνεῖτο κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους. Καὶ ὁ Κέκρωψ δὲ προφανῶς κατὰ τὸ τῶν τῆς Αἰγύπτου δικαστηρίων πρότυπον εἶχεν ὑδρεύσει τοῦτο. Οὐδὲν δικαστήριον τοσοῦτω μακρῶς τὴν τῆς ἀρχαίας δικαιοσύνης ὑπόληψιν διετήρησε καὶ τὴν ἀπατηλὴν ἀπεδίωξε πάντοτε εὐγλωττίαν.

Οἱ Ἕλληνες οὕτω κατ' ὀλίγον ἐκπολιθθέντες ἐθεωροῦντο ἱκανοὶ νὰ διοικῶνται καὶ τὸ πλεῖστον τῶν πόλεων εἰς δημοκρατίας μετασηματίσθη. Ἀλλ' οἱ ἐν ἐκάστη χώρα ἀναδεικνυόμενοι σοφοὶ νομοθέται, Θαλῆς, Πυθαγόρας, Πιττακός, Λυκούργος, Σόλων, Λυκόρτας καὶ πλεῖστοι ἕτεροι, οὓς ἡ ἱστορία ἀναφέρει, ἠμποδίζον ἵνα ἢ ἐλευθερία εἰς ἀκόλασιν μετατραπῆ. Νόμοι ἀπλῶς γεγραμμένοι

καὶ ὀλιγάριθμοι τὸν λαὸν ἐν τῷ καθήκοντι ἐκράτου καὶ εἰς τὸ κοινὸν τῆς χώρας καλὸν νὰ συντρέχωσιν ἐφρόντιζον.

Ἡ τῆς ἐλευθερίας ἰδέα, ἣν τοιαύτη χειραγωγεία ἐνέπνευσε ἀξιοθαύμαστος ἦτο καθ' ὅτι ἢ ἐλευθερία ἦν οἱ Ἕλληνες ἐφαντάζοντο, ἦτο ἐλευθερία τῶ νόμῳ ὑποτασσομένη, τοῦτ' ἔστι τῷ λόγῳ ὑφ' ὅλου ἀναγνωριζομένῳ τοῦ λαοῦ.

Δὲν ἤθελον νὰ ἔχωσιν ἰσχὺν μεταξὺ αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι. Οἱ ἄρχοντες φόβον κατὰ τὸν τῆς ὑπουργείας των χρόνον ἐμπνέοντες, πάλιν ἰδιῶται καθίσταντο τηροῦντες ἐπιρροὴν ἢ ἢ πείρα αὐτοῖς προσέδιδεν. Ὁ νόμος κυρίαρχος ἐθεωρεῖτο, οὗτος τοὺς ἄρχοντας καθίστα, οὗτος τὴν ἰσχὺν αὐτῶν ἐκάνονίζε, οὗτος τέλος τὴν κακὴν κατ' αὐτῶν ἐτιμῶρει διοίκησιν.

Δὲν πρόκειται νὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα ἀν αἱ ἰδέαι αὗται εἰσὶ τόσοσιν στερροὶ ὅσον ἀκριβεῖς. Ἡ Ἑλλάς τέλος θελγομένη διὰ τούτων, προετίμα τὰ ἀτοπα τῆς ἐλευθερίας των τῆς νομίμου ὑποταγῆς, καίτοι κατωτέρων. Ἀλλ' ὡς ἕκαστον πολίτευμα ἔχει τὰ πλεονεκτήματά του, οὕτω καὶ τῆ Ἑλλάδι τὸ ἴδιον αὐτῆς προεπόριζε πολίτας τοσοῦτω τῆ ἑαυτῶν προσηλωμένους χώρα, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ αὐτὴν κυβερνῶντας καὶ ἕκαστον ἰδιώτην δυνάμενον εἰς τὰ ὑπατά νὰ φθάσῃ ἀξιώματα.

Ὅ,τι ἢ φιλοσοφία ἐπραξε, ἵνα τὴν τῆς Ἑλλάδος διατηρήσῃ κατὰστασιν, δὲν εἶνε πιστευτόν. Ὅσον οἱ λαοὶ οὗτοι ἦσαν ἐλευθεροί, τοσοῦτον ἀναγκαῖον ἦτο διὰ τοῦ λόγου τοὺς κανόνες των τε ἠθῶν καὶ τῆς κοινωνίας νὰ ὀρίσωσιν. Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Θαλῆς ὁ Ἀναξαγόρας κλπ. ἐπλήρωσαν τὴν Ἑλλάδα τοιοῦτων καλῶν ἀρχῶν. Ὑπῆρξαν παραδοξολογοῖτινες σφετερισθέντες τὸ τῶν φιλοσόφων ὄνομα. Οἱ τούτους ἀκολουθοῦντες ἦσαν οἱ δεικνύοντες τὸ θυσιάζειν τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον καὶ τὴν ἴδιαν ζωὴν, χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος καὶ τῆς συντηρήσεως τοῦ κράτους. Τοῦτο δὲ τὸ μέγιστον τῆς κοινότητος τῶν φιλοσόφων ἦτο, ὅπερ ὤφειλεν ἢ ν' ἀποσυρθῆ τῶν δημοσίων ὑποθέσεων ἢ νὰ βλέπῃ τὸ κοινὸν καλόν. Τούτους (τοὺς φιλοσόφους) οἱ ποιηταὶ οἱ ὑφ' ὅλου ἀναγιγνωσκόμενοι τοῦ λαοῦ, μᾶλλον ὠδήγουν αὐτοὺς ἢ ἕτερον. Ὁ μᾶλλον φημιζόμενος τῶν κατακτητῶν ἀνεγίνωσκε τὸν Ὀμηρον ὡς διδάσκαλον, διδάσκοντα τὸ εὖ ἀρχειν. Ὁ αὐτὸς ἐδίδασκε τὸ πειθαρχεῖν καὶ τὸ εἶναι τινὰ καλὸν πολίτην. Οὗτος καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ποιηταὶ ἀξιοθαύμαστοι, ἐξυμνοῦντες τὰς χρησίμους τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ τέχνας, ἐπιθυμοῦσι τὸ κοινὸν καλόν, τὴν πατρίδα, τὴν κοινωνίαν καὶ ταύτην τὴν ἀξιοθαύμαστον πολιτείαν, ἣν διευτυπώσωμεν.

Θρασύβουλος Β.

Η ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΜΟΛΥΣΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΩΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΡΑΧΝΟΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΙΑΠΟΔΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Αἱ ἐρευνᾶσαι τῶν Ross Bignani καὶ Bastianelli κατέστησαν ἡμῖν γνωστὴν τὴν δρασὶν εἰδῶν τινῶν σκνιπῶν, ἐν τῇ μεταδόσει τῶν τελευτωδῶν πυρετῶν. Ἐπέστησαν πρὸς τοῦτοισ τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐντόμων διαδρατιζόμενου μέρους ἐν τῇ μεταδόσει ἐνίων ἀσθενειῶν.

Ὡς πρὸς τοῦτο, ὁ Hattall ἐσχάτως ὑπενθυμίζει (Brit. med) ὅτι ὀλίγιστα ἔργα ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, μετ' ὅλας τὰς κολλοσσάϊας καὶ σχετικὰς τῇ μικροβιολογίᾳ ἐργασίας.

Ἡ ἐνέργεια, ἣν ἐξασκοῦσι τὰ ἐντομα ἐν τῇ διαδόσει τῶν μικροβιογενῶν ἀσθενειῶν, δύναται νὰ ἦ παθητικὴ ἢ ἐνεργητικὴ. Ἡ μυῖα καὶ τὰ συγγενῆ εἶδη, εἰσὶ παθητικὰ διάμεσα μεταδόσεως ἀσθενειῶν. Ἐὰν ἦνε ἀνίκανοι νὰ κεντρίσωσι, δύναται νὰ μεταφέρωσιν ἐπ' αὐτῶν παθογόνα βακτηρίδια, ἅτιν' ἀκολούθως καταθετοῦσιν ἐπὶ τῶν βλεννογόνων ὑμένων ἢ ἐπὶ τοῦ βεβλαμμένου δέρματος ἢ ἐπὶ τῶν τροφῶν.

Οἱ Raimbert καὶ Danaine, μεταξὺ ἄλλων, εἶχον οὕτως ἀποδώσει εἰς τὰς μυῖας δρασὶν τινά, ἐν τῇ μεταδόσει τοῦ ἀνθρακος.

Ὁ Celli ἀπέδειξε διὰ πειραμάτων, ὅτι τὰ μολυσματικὰ βακίλλια τοῦ ἀνθρακος ἀνευρίσκονται ἐν τοῖς ἀποπατήμασι τῶν μυῖων, αἵτινες ἐδόσκησαν ἐπὶ τροφῶν μίανθεισῶν ὑπὸ τῶν μικροοργανισμῶν τούτων.

Οἱ Prouet καὶ Hein παρετήρουν, ὅτι κολεόπτερά τινα καὶ αἱ νύμφαι αὐτῶν δύναται νὰ διασκεδάσωσι τοὺς σπόρους τοῦ ἀνθρακος διὰ τῶν κονιορτῶν.

Αἱ μυῖαι δύναται μάλιστα νὰ μεταδώσωσι τὰ σπέρματα τοῦ λοιμοῦ. Ἐθεάθησαν αὗται κατὰ μέγαν ἀριθμὸν εἰς τὰς ἐπιδημίας τῶν λοιμικῶν νόσων καὶ ὁ Yersin εἰς τὸ Hong-Kong εἶχε παρατηρήσει πολυάριθμα μυῖων πτώματα περὶ τοῦ χημείου αὐτοῦ, ἐνῶ ἐξητάζοντο τὰ εἰς τὴν ἀσθένειαν ταύτην ὑποκύψαντα ζῶα. Ἡδυνήθη ἀφ' ἑτέρου νὰ μεταδῶσιν τὴν πανόλην εἰς ζῶον, εἰς ὃ εἶχεν ἐνοφθαλμιάσει τοῖς ἰστοῦς μυῖας ἧτις ἔφερον, ἄλλως τε, ἀπαράλλακτα τοῦ λοιμοῦ βακίλλια.

Ὁ Eust-Call ὁμῶς νομίζει, ὅτι πρᾶσθαινοῦσι πέραν τοῦ δέοντος αἱ μυῖαι, διότι δύναται νὰ ἐκπέμπωσι βακίλλια πέραν τῶν 24 ὥρῶν, μετὰ τὴν τροφοδότησιν αὐτῶν διὰ μεμιασμένων οὐστῶν. Μεστὰ βακίλλίων, εἰσὶν ἀκόμην ἐν τῇ ζωῇ μετὰ 8 ἡμέρας, εἰς θερμοκρασίαν 12° μέχρι 14°: ἐν ἄλλοις πειράμασιν ἀποθνήσκουσι πρὸ τῆς 1ης ἢ 10ης ἡμέρας, τῆς θερμοκρασίας οὐσῆς 14° τέλος, εἰάν ἢ θερμοκρασία ἀνέλθῃ εἰς 23° μέχρι 28°, αἱ μεμολυσμένα μυῖαι ἀποθνήσκουσιν ὅλαι ἐντὸς 3 ἡμερῶν.

Τῷ 1897, ὁ Hankin εὔρεν, ἐν ταῖς Ἰνδίαϊς, ὅτι αἱ ἐκκοπρώσεις μυρμύκων τινῶν περιέχουσι μολυσματικὰ βακίλλια, ὅταν αὗται ἐτράφησαν ὑπὸ ἐκ λοιμοῦ ἀποθανόντων μυῖων. Οἱ μύρμυκες οὗτοι δύναται νὰ διαδώσωσι τὸν λοιμὸν, μίανοντες τὰ ὑπὸ τῶν λουομένων συχναζόμενα ὕδατα.

Ἀμα τῷ 1849, ὁ Nicholas, εὐρισκόμενος ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου, ἐν Μάλτα, ὑπόπτεισε τὴν δρασὶν τῶν μυῖων, ἐν τῇ μεταδόσει τῆς χολέρας. Ὁ δὲ Maddon, τῷ 1885, εὔρεν κομματοειδῆ βακίλλια εἰς μυῖας τραφείσας διὰ τοῦ βακίλλου τούτου.

Ὁ Simonds, ἐν Ἀμβούργῳ, ἀπέστυρε καλλιεργείας τοῦ χολερικοῦ βακίλλου ἐξ ὄλων τῶν χολερικῶν ἐντοσθίων καθεσθεισῶν μυῖων.

Ὁ Macrae τῷ 1894 παρετήρησεν τὴν ὑπὸ τῶν μυῖων μετάδοσιν χολερικῶν βακίλλων ἐν στεροποιηθέντι γάλακτι, τοποθετηθέντι εἰς διάφορα μέρη φυλάκῆς, ἐν ἣ ἐπεκράτει ἢ ἐπιδημία τῆς χολέρας: ἐν ἀνόσῳ δὲ τινι φυλάκῃ, ἢ χολέρα ἀνεπτύχθη, συνεπεῖα εἰσβολῆς μυῖων, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μετενεχθεισῶν ἐκ γείτονος χώρας, ἐνθα ἐκράτει ἢ χολέρα: προσεβλήθη δ' ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς φυλάκῆς, τὸ πλησιέστερον εὐρισκόμενον πρὸς τὴν μεμολυσμένην χώραν.

Ὁ Celli ἀναφέρει τὰ πειράματα τοῦ Alessi, ὅστις εἶχεν ἀπομονώσει τὸ τυφικὸν βακίλλιον τῶν ἐκκρίσεων, τῶν διὰ καλλιεργείων τοῦ βακίλλου τραφεισῶν μυῖων. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι αἱ μυῖαι καθελόμεναι ἐπὶ τυφικῶν κενώσεων, μεταβιβάζουσιν οὕτω τὴν νόσον.

Αἱ μυῖαι δύναται ὡσαύτως νὰ μεταδώσωσιν ἄλλας κολλητικὰς ἀσθενείας καὶ ἰδίᾳ Αἰγυπτιακὴν ὀφθαλμίαν ὃ δὲ Deweler κατέδειξεν ἐπίσης τινὲς τρόπῳ αἱ φθεῖραι μεταφέρουσι καὶ διαδίδουσι τὴν μελικηρίδα.

Μυϊαι τινες δύνανται να λάβωσιν ενεργόν μέρος εις την διασποράν των βακτηριακών ασθενειών, μεταδίδουσαι και τον άνθρακα, την σπυραιμίαν, την πυαιμίαν, το έρυσίπελας ή δε μόλυνσις δύναται να προέλθη, όπότεν ο εκκεντρισθείς συνπρόϊδη τό έντομον, καθ' ήν στιγμήν εδάχθη. Οί ψύλλοι και αι κόρεςι έθεωρήθησαν ως δυνάμενα να μεταδώσωσι τον λοιμόν. Αλλά ο Nuttal δέν κατώρθωσε περαματικώς να μεταδώση τον λοιμόν, τον άνθρακα, την σπυραιμίαν των μυϊών και την χολέραν των όρνιθων, δι' έντόμων, άτινα είχαν δάξει εκ των ασθενειών τούτων προσβληθέντα ζώα. Δέν είχε ακόμη γνωστόν, εάν οι ψύλλοι και αι κόρεςι δύνανται να μεταδώσωσι τον ύποστροφον πυρετόν, τον κίτρινον πυρετόν, την λέπραν, την φυματίωσιν, κτλ.

Τ' άραχνοειδή έντομα και τα μυριαπόδα ποικίλως δρῶσιν έν τη των μολύνσεων μεταδόσει, ότε μόν παθητικώς, ότε δε ενεργητικώς, δι' ευθείας ένοφθαλμιάσεως έστιν ότε δε και διαμέσως, όταν οι κώνωπες έτέθησαν έν επαφή μετά παρασίτων τινών σκωλάκων, των νηματοειδών. Αι μυϊαι δύνανται ώσυνήθως να μεταδώσωσι τα ώά της μονήρους τριχοκεφάλου ταινίας κ. τ. λ.

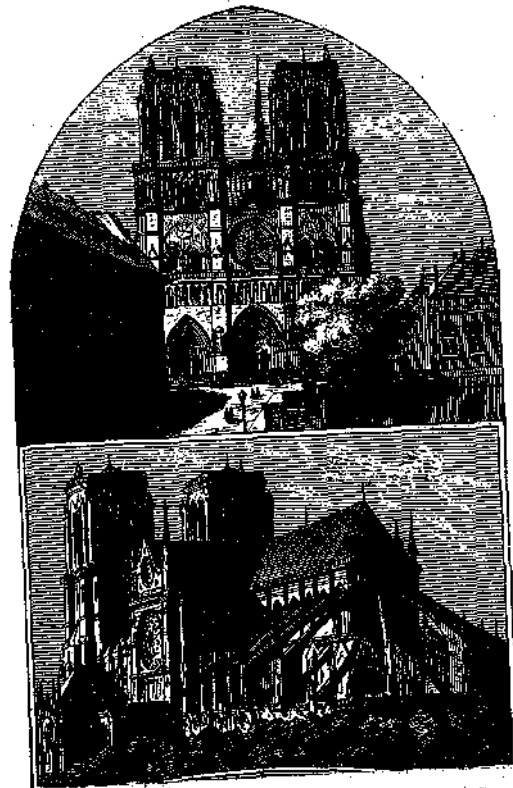
Ο Stiles είδεν ώά άσκαριδών άναπτυχθέντα έντός νυμφογεννήτων μυϊών, αίτινες κατά τό θέρος είχαν τραφή εκ των ώών των παρασίτων τούτων. Αι μυϊαι αύται προφανώς διασπείρουσι τάς παρσιτικώς νόσους του έντέρου, κατά θέτουσαι τά ώά, μετά των έκκρίσεων αύτων επί των τροφών ή μετάδοσις δύναται να γείνη και έμμέσως δι' έτέρου δηλ. μεσολαβούντος έντόμου. Κατά τουτον δε τον τρόπον ίδρυσεν ο Nuttall πίνακα των παρασίτων, μετά των ξενισμένων διαμέσων ή όριστικῶν έντόμων αύτων.

Παρίσιαι

Π. Ν. Διθάρης

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Η γνωστοτάτη αύτη και ώραιότατη εκκλησία ιδρύθη τῷ 1163 έν Παρίσιαις επί της θέσεως παλαιότατης εκκλησίας, αναγομένης εις τον 4ον αιώνα. Αφιερώθη δε μετά τό 1182 και μόλις τον XIII αιώνα έτελειοποιήθη. Έχει μήκος 127 μέτρων επί 48 πλάτους και ύψος 34 μέτρων. Των πύργων τό ύψος είχε 63 μέτρων. Είνε ρυθμού γοθθικού και κοσμεϊται δι' αναγλύφων μεσαιωνικής τέχνης. Επί των έξωστών αύτης ύ-

πάρχουσι καλλιτεχνήματα, παριστιῶντα μορφάς και στάσεις φανταστικάς ζώων και δαιμόνων, έχόντων τό πρόσωπον έστραμμένον προς την μεγαλούπολιν των Παρισίων.

Η άνωτέρα εικών παριστῶ την κυρίαν πρόσοψιν της εκκλησίας και η κάτωθεν την όπισθίαν όψιν και μίαν πλευράν.

ΑΒΥΣΣΟΙ

ΦΥΛΛΑ

Στό ποτάμι

Πέφτουν της ιτιάς τά φύλλα ένα, ένα
Κίτρινα, κουλουρισμένα
Και κυττάνε 'κει που φεύγουν
Τη Μανούλα τους θλιμμένα

Στό ποτάμι

Σε μίαν άκρη η Μανούλα τους γεμμένα
'Αγναντεύει πικραμένα
Κάθε φύλλο της που πέφτει
Κάθε φύλλο που πεθαίνει.

Τό ποτάμι

Έργνει σιγαλά τά φύλλα τά καύμένα
Και τά πάει ώιμένα
Μεσ' ότης Αήθης τ' άκρογάλι
Στου θανάτου τον λιμένα.

Άθηναι 1902

Μήτσος Παπακωλύρου

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

(ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΔΙΑΔΟΓΟΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΓΕΩΡΓΙΟΣ έτών 12
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ » 14

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

(Κρατών έν καλάμιον άνά χείρα.)

Σου άρέσει τό σχολείον ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μάλιστα, πολύ πολύ
όταν έρχεται η ώρα, πέρνω πρώτα τό φίλι
της μανούλας μου και τρέχω στό σχολείο με χαρά
και προσέχω τά βιβλία πάντα νάχω καθαρά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Δέν βαρύνεσαι, καύμενε. Μα τί όρεξι την έχεις
να αφήνης τά παιγνίδια και εις τό σχολείο να τρέχης.
Κουταμάρα τό σχολείο, έβγα κάτω στό ποτάμι
να με ίδης πόσον ώραία περπατώ με τό καλάμι,
που τό κάμνω άλογο μου και πηγαίνω μιά χαρά,
λες πώς είμαι καβαλλάρης και πετάω με πτερά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Δέν σου λέγω τά παιγνίδια μου άρέσουνε και 'μένα,
αλλά δέν τό παρακάνω, καλή ώρα σαν κ' έσένα.
πάγω πρώτα στό σχολείο, σαν σχολάσουμε διαβάζω
κ' έπειτα αν έχω ώρα τά παιγνίδια μου κυττάζω.
Δέν κυττάζεις τους ανθρώπους όταν είν' γραμματισμένοι
πόσον είναι ευγενείς, πόσον είναι τιμημένοι
άλλοι είναι δικηγόροι, άλλοι είναι στρατηγοί,
άλλοι είναι τραπεζίται, άλλοι είναι ύπουργοί.
κύτταξε κι 'όλους τους άλλους όπου γράμματα δέν ξεύρουν
τί περνούν οι δυστυχείς εργασίαν να εύρουν
γίνονται δούλοι των άλλων και εργάζονται σαν σκλάβοι,
τρέχουνε έδώ κ' εκεί δια να πλουτίσουν άλλοι.
'Ηκουσα έγω τον Σταύρο, τον καλό μας ύπηρετη,
που μου έλεγε πως πρώτα, πάνε τώρα δέκα έτη,
πήγαυε εις τό σχολείο μ' έναν άλλο μαθητή
όπου έγινε ταμίας και αυτός ύπηρετεί
εις τό σπῆτι μας ακόμη' ήτο λέγει άμελής
ένῶ ο καλός ταμίας, ήτανε έπιμελής.
Λοιπόν βλέπεις τί συμβαίνει, άκουσε και βάλε γνώσι,
ο καλός μας ύπηρετης έχει τώρα μετανοιώσει,
αλλά τί 'μπορεί να γίνη; τίποτε, αγαπητέ μου,
τό καλόν όπου σου θέλω, μάθε γράμματα, μικρέ μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

'Εχεις δίκαιον, μα πέρς μου, πώς ν' αφήσω τά παιγνίδια ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τά παιγνίδια σ' έχουν ζωσει σαν φαρμακεμένα φείδια,
που κυττάζουν να ρουφήξουν την ζωή και τό μυαλό σου.

δσα, φίλε μου, σου είπα. τὰ είπα διὰ τὸ καλὸ σου καὶ ν' ἀρχίσῃς πάλιν νάρθῃς αὐριον εἰς τὸ σχολεῖο καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ σ' ἀρέσῃ τὸ καλὸ μας τὸ βιβλίον. Εἶσαι καθάλλαρης πρώτης, ἀλλ' ἐπάνω στὸ καλάμι, τὸ σχολεῖο μας ἐν τούτοις καθάλλαρῃ θὰ σὲ κάμῃ τίμιον κι' ἀληθινὸν κι' ὄχι ψεύτικον στὸ ξύλον, ἔλα πάλι στὸ σχολεῖο νὰ σὲ κάμω πάλι φίλον. Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ κι' ἐσένα ἀνθρώπο καλὸ μὰ 'μέρα, γιατί ἔχεις κι' ἀδελφὰς καὶ πτωχὴ πολὺ μητέρα. Τὴν φιλίαν μου, ἀν θέλῃς, πρέπει γράμματα νὰ μάθῃς, γιατί, καθὼς σου τὸ είπα, δυστυχῆ, θὲ νὰ τὴν λάθῃς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

(Συγκεκριμένως περὶ τὸ καλάμιον καὶ σπίγγει τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλεξάνδρου).

Σὲ εὐχαριστῶ, ὦ φίλε, μ' ἔκαμες νὰ ἐννοήσω τί ἀξίζει τὸ σχολεῖο, τὰ παγινίδια θὰ τ' ἀφήσω καὶ θ' ἀρχίσω τὴ μελέτη. οὕτως ὥστε μὰ ἡμέρα νὰ ἀνακουφίσω λίγο τὴν πτωχὴ μου τὴν μητέρα. Κι' ὅταν τοῦτο θὲ νὰ γίνῃ, νὰ τὸ θεωρῆς τιμὴ σου, γιατί, μάθε, πῶς μὲ σώζει ἢ καλὴ ἢ συμβουλὴ σου.

N. ΣΑΧΙΝΗΣ

ANT. ΚΟΥΤΣΟΥΒΕΛΗΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Εἰς τῶν μεγίστων ἐπιστημόνων τῆς πατρίδος μας, πεποικισμένος μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν αἴγλην τὴν διακρίνουσαν τοὺς σοφοὺς ἀνδρας, εἶναι καὶ ὁ κ. Ἀντώνιος Κουτσοῦβελης. Μέχρι περὶ τῶν εἰρησίων τῶν ὀνομάτων του καὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν μελετῶν, τὰς ὁποίας ἐκάστοτε δημοσιεύει.

Πλὴν τούτου ὁμῶς καὶ πολυετῆς διδασκαλία ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ, διδασκαλία πρωτότυπος, (δι' ἀφαιρέσεως), ἀφήσασα ἱστορίαν εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἑλλάδος, σεμνίνει τὸν ὅλον βίον τοῦ ἀνδρός, οὗ τὴν εἰκόνα παρατίθεμεν.

Ὁ κ. Ἀντώνιος Κουτσοῦβελης, ἀνὴρ ἐξ ἐκείνων οἵτινες θεωροῦν τὴν ἐργασίαν ὡς καθῆκον, δὲν ἐπεζητήσας παντελῶς τὴν ἐκδηλώσιν τοῦ μεγαλείου τῆς ψυχῆς του ἐν τῇ δημοσίῳτι' ἐργασίᾳ καὶ ἐργάζεται ἀθορύβως, νοουθετῶν καὶ ποδηγετῶν τὴν νεότητα.

Ὁ βίος αὐτοῦ εἶναι ἀγνός ὡς ἡ ἡὼς καὶ πλήρης ζωῆς καὶ δράσεως.

Ζῶν ἀφανῆς μέσῳ τῶν Ἀθηνῶν, εἶναι ὁ γνωστότερος καὶ δημοφιλέστερος πάντων, λατρευόμενος ὑπὸ τῆς νεολαίας πρὸ παντός, ἥς εἶναι φίλος καὶ ἀρχηγέτης.

Διατρίψας σχεδὸν ἐπὶ δεκαετίαν εἰς Γερμανίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γενέθλιον χώραν αὐτοῦ ὅπως ἐργασθῆ. Ἐνδοῖ ὁμῶς νὰ ἐργασθῆ φιλοτίμως καὶ εὐρῶν νεολαίαν μόνον σεμνήν, ἐνεκοκώθη αὐτὴν καὶ ἤρξατο διδάσκων, οἱ δὲ κόποι αὐτοῦ ἐπέφερον ἀγλαοὺς καρπούς, ὡς ἕκαστος τῶν μαθητῶν του ὁμολογεῖ.

Βάσις τῆς διδασκαλίας του εἶναι ἡ ἠθικὴ, τὸ ἀληθές καὶ τὸ μεγαλεῖον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1900, ὅτε κατὰ τὴν Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων συνέστη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ριμπῶ Παγκόσμιον φιλοσοφικὸν συνέδριον, προσεκλήθη μόνος αὐτός ἐξ Ἑλλάδος, ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Πατρίδα αὐτοῦ καὶ προσκομίσῃ τὰ πορίσματα τῶν φιλοσοφικῶν μελετῶν του. Ἡ ἰδέα ὁμῶς αὕτη ἀπέτυχε, διότι δυστυχῶς δὲν ἀναγνωρίζομεν τοὺς πολυτίμους μας ἀνδρας καὶ δὲν δίδομεν τὴν προσήκουσαν θέσιν αὐτοῖς, παραπονοῦμενοι ἄλλως τε καὶ ζητοῦντες προσόδους.

Φιλόσοφος μέγας ὁ κ. Ἀντώνιος Κουτσοῦβελης, ῥήτωρ ἀξίος τῶν χρόνων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὁπότεν διδάσκη ἀπὸ καθέδρας, μαγεύει τὰς ψυχὰς τοῦ ἀκροατηρίου καὶ ἐξυψῶν αὐτὰς ἡδύνη διὰ ῥητορικῆς μελωδίας.

Μελετήσας καλῶς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Ἀρχαίων, ἀπῆλθον ἐξ αὐτῆς, ὡσερ ἡ μέλισσα, πᾶν ἐκλεκτὸν καὶ παρήγαγε σύγγραμμα, καθὼς αὕτη τὸ μέλι, ἡδύ καὶ ζωοποιόν, τὴν «Φιλοσοφίαν τῶν Ἀρχαίων εἰς Φωτεινὰ Σημεῖα».

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο πρὸ ἡμερῶν ἐκδοθὲν, σχεδὸν ἀνηρπάγη καὶ δικαίως, διότι συνενώσας ἐν αὐτῷ ὁ κ. Ἀντώνιος Κουτσοῦβελης τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς τῶν ἀρχαίων, ὁριμῶς ἐπιτίθεται κατὰ τῆς σημερινῆς κακίας, ἣν ζητεῖ ν' ἀνατρέψῃ.

Δὲν εἶναι σύγγραμμα αὐτὸ φιλοσοφικόν, εἶναι εὐαγγέλιον τῶν νεωτέρων. Παρεμφερὲς πρὸς τοὺς Νόμους τοῦ Πλάτωνος, ἐκθέτει πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατόν ἐφαρμοζόμενον νὰ καταστήσῃ τὴν Πατρίδα μεγάλην.

Εἶναι ἐγκόλπιον παντός ἀνθρώπου, πολιτικοῦ καὶ ἀπλοικοῦ, ἀπὸ Ἡγεμόνων καὶ Βασιλέων μέχρις αὐτῶν τῶν ἀσίων.

Ἐκεῖ ἐκτίθενται πῶς κυβερνῶνται τὰ Ἔθνη, πῶς κυβερνῶνται οἱ λαοί, ἐκεῖ βλέπει τις τὴν δέον νὰ πράττῃ, καὶ ὁποῖον τὸ ὠφέλιμον καὶ βλαβερόν.

Ὁ κ. Ἀντώνιος Κουτσοῦβελης, διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ προσέφερε μεγάλην εἰς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίαν, δι' ἣν εἶναι ἀξίος τῶν μεγίστων τιμῶν. N. Σ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΩΜΑΪΔΗΣ

Βραβεύθεισ κατὰ τὸν Α'. Διημεριάζον διαγωνισμὸν τῆς «Φύσεως»

ΤΟ ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΙ

A.

Χειμῶνα ἦτανε νυχτιὰ τρεῖς πιθαμὲς τὸ χιόνι, Φύσαγε ἀγριος βορρῆς σφυρῶντας μανιμῶμενος, Ἐτρίλιε τοῦ ἔλατου οἱ χιονισμένοι κλώνοι Κι' ὁ πλάτανος ἐδόγγαε σὰν νᾶταν λαβωμένος

Κατάμαυρα τὰ σύννεφα τὸν οὐρανὸν σκεπάζαν Καὶ κάπου κάπου ἀστραπὲς ἐσκίζαν τὰ σκοτάδια Ἐτρέμανε τὰ πρόβατα καὶ τὰ σκυλιὰ οὐρλιάζαν Κι' οἱ λύκοι τριγυρίζανε μὲ φόβον τὰ κοπάδια

Μέσ' τὸ χωριὸν οἱ κάτοικοι κοιμήθησαν οἱ λιγοὶ Καὶ μόν' ὁ Μῆτρος τοῦ χωριοῦ τὸ πρῶτον παλλῆ-

[χάρι

Σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα τοῦ τῆ χαμηλῆ ἀνοίγει Καὶ φεύγει καὶ στὸ πλάι του λάρπει χρυσὸ χαντζάρι Πάνω στὰ χιόνια περπατεῖ καὶ χιόνι γύρω πέφτει Τὸ φουντωτὸ τοσαροῦχι τοῦ στοῦ χιόνι ἐγγλυστραεῖ...

Γιατὶ ὁ Μῆτρος περπατεῖ τὴν νύχτα σὰν τὸν κλέφτην Καὶ μοναχὴ τὴ βᾶγια τοῦ στοῦ σπῆτι παρατάει;

Ἄπάνω 'κεῖ στὴν κάτασπρη καὶ ὠμορφη ραχοῦλα εἶνε καλύβα χαμηλὴ μὲ χιόνια σκεπασμένη Καὶ κάθεται πεντάμορφη σαυτὴνε βοσκοπούλα, Καὶ 'κεῖ ὁ Μῆτρος ἀλαφρὰ σὰν κλέφτης ἀνεβαίνει.

Μῆσα 'στὴ φοβερὴ νυχτιὰ θυμήθηκε τὴ Βλαχα Καὶ πάει νὰ 'δῇ τί γίνεται ἡ κόρη π' ἀγαπάει, Τὰ χιόνια καὶ τὰ πάγητα τῆς τὴν πειράζαν τάχα; Καὶ τὴ μικρὴ καλύβα τῆς μὴν βορρῆς κουνάει;

B.

Ἡ Μάρω ἡ πεντάμορφη καθόταν μοναχὴ τῆς Παράτησε τὸ κέντημα καὶ μὲ γυμνὸ γόνατον Ἄπὸ τὰ φυλλοκόρδα τῆς λείη τὴν προσευχὴν τῆς Μπροστά σὲ μίαν χάρτινη τῆς Παναγιῆς εἰκόνα.

Τελεῖωσε τὴν προσευχὴν καὶ πάει 'στὸ κρεβάτι Καὶ 'κεῖ ὅπου τὰ ρούχα τῆς ἀρχίλισε νὰ βγαίη Σπαμάτησε. τῆς φάνηκε σὰν νᾶχ' ἀκούση κάτι Κι' ἀπὸ μίαν τρύπα μὲ σκιὰ κυτταεῖ νὰ προβαίη.

Ἀρπάζει ἀπὸ μίαν γωνιά τὸ μαῦρον καρυοφύλλι, Ποῦ τόνομα ἐδόξασε πατέρα μακαρίτη, Καὶ φαίνεται ἄγρια 'στὸ φῶς ποῦ χύνει τὸ καντήλι Σὰν Ἀρτεμις καὶ ὠμορφη σὰν ἄλλη Ἀφροδίτη.

Ἄνοιγει τὸ παράθυρον τὸν κλέφτην σημαδεύει Μὰ μὲ φωνὴ τῆς φωνάει: «Κρατήσου, μαυρομυῖα» »Ὁ Μῆτρος, Μάρω ὠμορφη, τὰ πρόβατα δὲν κλέβει, »Μάρω δὲν εἶμαι κλέφτης 'γὼ, τὸ ὄπλο σου παράτα.

»Δὲν ἦλθα νὰ σοῦ κλέψω 'γὼ, τὰ πρόβατα χρυσοῦ [μου

»Μόνον νὰ 'δῶ πῶς ἀπερνᾶς τὰ χιονισμένα βράδια, »Μὴ σὲ πειράξ' ὁ ἀγριος βορρῆς αὐτὸς ψυχὴ μου, »Τὸ χιόνι, ποῦ κατάσπρησε τὰ πράσινα λειβάδια;

»Ναί! γιὰ νὰ 'δῶ πῶς ἀπερνᾶς ἀπάνω 'δῶ μοναχῆ »Ποῦ τὴν καλύβα ἀγριος βορρῆς τὴν παραδέρνει »Σιγὰ μὲ κόπ' ἀνέβηκα τὴ χιονισμένη ράχη »Γιατ' εἶν' ὁ δρόμος δύσκολος 'στὴν εὐτυχίαν σὰν [φέρνῃ

»Καὶ τώρα ποῦ ἡσύχασεν ἡ δόλια μου καρδοῦλα »Σ' ἀφίνω τὴν καληνυχτιὰ... καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ, Ἄλλὰ «μὴ φεύγῃς Μῆτρο μου» φωνάζ' ἡ βοσκοπού- [λα

Κι' ἡ ἀμυαλὴ τὴν πόρτα τῆς τῆ χαμηλῆ ἀνοίγει.

Ξεχνᾷ τὸ τί τῆς ἔλεγεν ἡ δόλια τῆς μανούλα, Πῶς ἀπ' τὸν κλέφτην κείνονε ποῦ κλέβει τὸ ἀρὶ τῆς εἶναι ἀκόμα ποῖο τρανός ποῦ κλέβει τὸ φίλιν τῆς, Καὶ τρέχει καὶ τὴ χαμηλῆ ἀνοίγει τὴν πορτοῦλα.

«Μῆτρο μου» — «Μάρω» κράζουσε, 'στοῦ Μῆτρον [τὴν ἀγκάλῃ

Ἡ δόλια ἡ πεντάμορφη στηρίζει τὸ κεφάλι. Τὰ χεῖλη σμίγουνε γλυκὰ μὲ τοῦ βοσκοῦ τὰ χεῖλη Κι' ἀπὸ τὸ χεῖρι ἐγγλυστραεῖ τὸ μαῦρον καρυοφύλλι.

Γκρεμιστήκε, πήρε φωτιὰ τὸ παλαιὸν ντουφέκι, Καὶ 'κεῖ π' ὁ Μῆτρος τὴν Μαρῶν σ τὴν ἀγκαλιὰ [τοῦ ζῶνιαι,

Ἄκούγεται κρότος βαρὺς σὰν ἀπ' ἀστροπελέκι Καὶ ἕνα βόλι καὶ τοὺς δύο τοὺς μαύρους τοὺς σκο- [τῶνιαι.

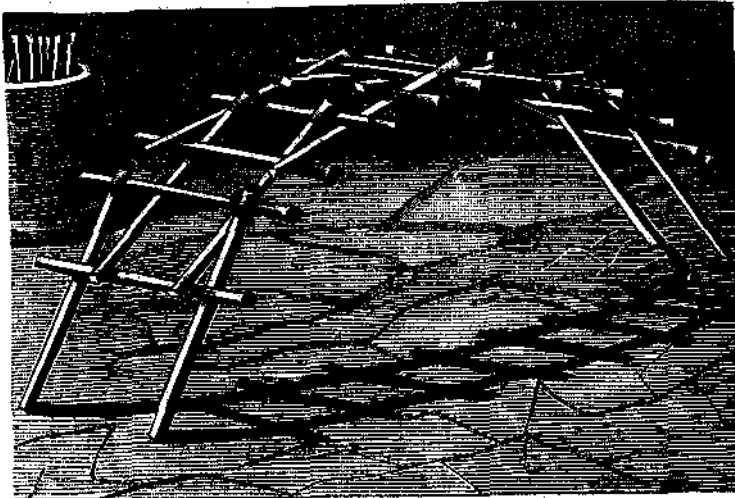
Καὶ 'κεῖ ποῦ ἡ Μάρω εἶδνε τὸ πρῶτον τὸ φίλιν τῆς Τὸ ὄπλο τοῦ πατέρα τῆς τῆς σώζει τὴν τιμὴν τῆς. Ἄς κι' εἶχεν ἔλθει ἡ ψυχὴ τοῦ δόλιου τῆς πατέρα Κι' ἀπ' τὴν ντροπὴ ἐγγλυτῶσε τὴ μαῦρη θυγατέρα.

Γεώργιος Ν. Θωμαΐδης

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Η ΕΚ ΠΥΡΕΙΩΝ ΓΕΦΥΡΑ

Ἴδου πρόχειρον διασκεδαστικὸν ἐπίσης παίγνιον ὅπερ δύνασθε νὰ ἐπιχειρήσητε διὰ τῶν πυρείων μεταίτην τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ, ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἢ ἀλλοθι.

Λάβετε τὴν φωσφοροθήκην πλησίον σας καὶ διατάξτε μερικά πυρεῖα ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀριζοντίως, ὡς διαλαμβάνει ἡ ἀνωθι ἡμετέρα εἰκὼν καὶ εἶτα ὑπεγεγράτε ἐλαφρῶς διὰ δύο ἐτέρων πυρείων τὸ δλον σύστημά σας, ὅπερ θὰ λάβῃ ἀμέσως τὸ σχῆμα ἀρχιτεκτονικῆς καὶ κανονικῆς ἐντὺς γεφύρας.

Τὰ πυρεῖα δέον νὰ ὦσι ὅσα τὸ δυνατόν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων καὶ τετραγωνικῶν, ξυλίνων οὐχὶ δὲ στρογγύλων καὶ νὰ διατεθῶσιν οὕτως, ὡς ἀπεικονίζονται ἐπὶ τῶν τριῶν πρώτων σειρῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ σχήματι, ἢτοι ἡ δευτέρα, τρίτη κτλ. σειραὶ τῶν ὀριζοντίων πυρείων νὰ διατίθενται πρὸς τὰ καθέτωσ τιθέμενα πυρεῖα οὕτω: τὰ πρώτα καὶ τέταρτα κάθετα πυρεῖα νὰ τίθενται ὑπὸ τὰς ἄκρας τῶν ὀριζοντίων πυρείων, τὰ δὲ δύο διάμεσα ἐπὶ τῶν ὀριζοντίων.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Η ΚΑΤΑΠΟΣΙΣ

Ἡ κατάποσις γίνεται καλῶς, ὅπταν ὁ κορμὸς τοῦ σώματος, ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαιμὸς εὐρισκονται καθέτως. Ὄταν δὲ διακείνται ὀριζοντίως, κεκλιμένον ἐντος τοῦ σώματος, ἡ κατάποσις ἐκτελεῖται ἰδυσχερῶς καὶ προκαλεῖται ἐνίοτε ὁ βῆξ καὶ ἀλλαι συμφορὰ ἐκ τούτων δύνανται νὰ προέλθωσι, καθῶσον αἱ τροφαὶ προχωροῦσι πρὸς τὸν στόμον βραδέως καὶ πλαγίως διὰ τοῦ φάρυγγος καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς ἐπιγλωττίδος ἐκ τούτου δὲ συμβαίνει νὰ παρασύρῶνται διὰ τῆς εἰσπνοῆς μόριά τινα, ὅπερ εἰσέρχονται ἐντὸς τοῦ λάρυγγος, ὅστις μὴ ἀνεχόμενος οὐδὲν ἔξενον σῶμα, προκαλεῖ βῆχα, ἢν' ἀποβάλλῃ τοῦτο.

Ἐχομεν δὲ καὶ παραδείγματα, ὅτι ἀπέθανον τινὲς ἐκ τούτου ἐν ἀκαρεί, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς Σοφοκλῆς ἀπέθανεν ἐκ τῆς κακῆς καταπόσεως ραγὸς σταφυλῆς.

Εἶναι δὲ ἄπορον πῶς ἀκινδύνως κατέπιον τρώγοντες εὐχαρίστως οἱ τότε ἀγαν τεθλημένοι Ἀσσύριοι, κεκλιμένον ὄντες, τὴν δὲ τοιαύτην δίαιταν παρέλαβον καὶ οἱ Ἕλληνες.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΚΑΡΠΟΙ ΑΝΕΥ ΠΥΡΗΝΟΣ (κουκούτσι)

Ἡ ἐντεριώγη τῶν δένδρων συντελεῖ εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ πυρήνος. Ἐὰν ὁμοίως τεχνικῶς ἀφαιρηθῇ ἡ ἐντεριώγη ἐκ τινος κλάδου κερασεῖας, μηλέας ἢ κλήματος ἀμπέλου, ὁ κλάδος παράγει καρποὺς ἀνευ κίκων.

Πρὸς ἀφίρσιν τῆς ἐντεριώγης, λάβετε νεὸν κλάδον, σχίσατε ἐπιδεξίως κατὰ μῆκος τὸν κορμὸν αὐτοῦ διὰ ξυλίνης σμίλης καὶ ἐξαγάγετε ἐπιτηδεῖως τὴν ἐντεριώγη. Εἶτα ἐνώσατε καλῶς τὰ δύο μέρη, δέσατε ταῦτα διὰ μαλλίνου νήματος καλῶς, οὕτως ὥστε νὰ ἐφύπτονται αἱ ἐπιφάνειαι καὶ φράξατε τὴν τομὴν διὰ κηροῦ ἢ ἀλλης καταλλήλου οὐσίας.

Τοῦτο ὁμοίως πρέπει νὰ γένηται περὶ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου, ὅτε εὐκολότερον συμφοῦνται τὰ δύο μέρη καὶ ὅπταν θὰ παραχθῶσιν οἱ καρποί, θὰ ἴδῃτε, ὅτι στεροῦνται πυρήνων.

Ἡ παραχθῶσιν οἱ καρποί, θὰ ἴδῃτε, ὅτι στεροῦνται πυρήνων.

ΚΑΩΣΤΟΦΟΡΑ ΦΥΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΔΕΙΦΟΝΤΕΣ ΠΥΡΕΤΟΙ

Τέσσαρα φυτὰ κυρίως παρέχουσι κλωσσά: δι' ὀφάσματα, ὁ βάμβαξ, ὁ λίνος, ὁ κἀνναβις καὶ ἡ ἀλόη, ἐξ ὧν τὰ τρία πρώτα εὐδοκίμοισιν εἰς γαῖα: ὑγρὰς καὶ ἐλώδεις.

Ὁ βάμβαξ ἐξάγεται ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ ὁμωνύμου φυτοῦ, ὁ δὲ λίνος καὶ κἀνναβις διὰ τῆς σήψεως τοῦ στελέχους καὶ τῶν κλάδων τοῦ φυτοῦ ἐντὸς ὕδατος.

Ὅπου τὰ φυτὰ ταῦτα καλλιεργοῦνται καὶ κατεργάζονται, παράγεται μίasma θανατηφόρον διαλειπόντων πυρετῶν, ὅπερ καταπολεμεῖται, ἐὰν κατὰ πᾶσαν πρώταν ὁ τοιαῦτα εργαζόμενοι φυτὰ, πρὶν ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, λαμβάνῃ ὀλίγον οἶνον μετὰ σαχάρου, ἔνθα προσθέτει καὶ κοχλιάριον ὕδατος κανέλλας καὶ ἐντὸς τοῦ μίγματος τούτου ἐμβάπτει τεμάχιον ἄρτου, ὅπερ τρώγει καὶ εἶτα πίνει καὶ τὸν ὑπολειπόμενον οἶνον. Κατόπιν δύναται νὰ προγευματίσῃ καὶ μεταθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν του, χωρὶς νὰ πάθῃ τιποτε. ♦

ΘΡΗΝΟΣ

Κλαίγω τὴ νύχτα, τὴν αὐγὴν, ὅλη τὴ μέρα κλαίγω
Καὶ τὰ πικρὰ παράπονα σ' ἓνα χαρτάκι λέγω ..
"Ἐταί θὰ κλαίῃ" ὀλημερὴς ὡς πού τὸν κόσμ' ἀφίσω,
"Ὡς πού μιά ὥρα φοβερὴ ὅλα τὰ δάκρυα χύσω.

Κλάψε, καρδιά μ', ὅσο μπορείς, φτωχὴ καρδοῦλα
[κλάψε]

Καὶ τὰ πικρὰ παράπονα ὅλα σὲ στίχους γράψε
Εἶνε οἱ στίχοι δάκρυα θερμά, κρυσταλωμένα,
Ποῦ χύνονται μέσ' τὸ χαρτί ἀπ' τὴν καρδιά βγαλ-
[μέννα.]

(1902)

Ἰωάννης Γ. Ἀντωνιάδης

Θ. Τζαβέλλας

ΑΝΤ. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

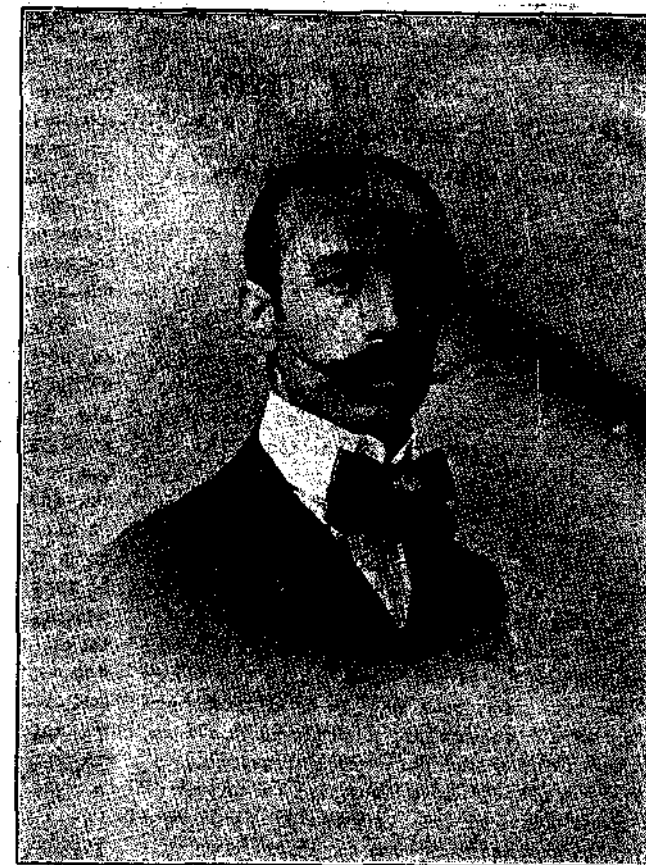
&

ΘΑΝΟΣ Γ. ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ

ΙΔΡΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

ΤΟ "ΚΡΑΤΟΣ"

Ἀπὸ τοῦ προερχοῦς Πάσχα ἐκδοθη-
σομένης

Ἀντ. Θ. Σπηλιωτόπουλος

Εἰς πρωτοφανῆ, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας καὶ κόπους, μετοχικὴν ἐπιχείρησιν προέβησαν οἱ παρ' ἡμῖν γνωστότατοι ἀνα τὸν δημοσιογραφικὸν κόσμον νέοι κ. κ. Σπηλιωτόπουλος καὶ Τζαβέλλας, ἐγκαινιάσαντες ἐπὶ χρησταῖς ἐλπίσι τὴν ἑλληνικὴν ἰδιοφυῖαν καὶ ἐπιχειρηματικότητα. Ἄνεξάρτητον πολιτικὸν καὶ δὴ μεγαλόσχημον ἡμερήσιον φύλλον ἐθεωρεῖτο ἀδύνατον νὰ ἰδρυθῇ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἰδοῦ τῆ εὐγενῆ πρωτοβουλία τῶν ἀξιεπαίνων τούτων συναδέλφων μας κατωρθώθῃ ἤδη τοῦτο, ἐξασφαλίσαντων, μετὰ τῆς προθύμου ἀρωγῆς καὶ πάλιν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πλείω πονούντων τὴν πατρίδα ὁμογενῶν μας, τὴν τακτικὴν ἐκδοσὴν τῆς παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ προερχοῦς δὲ Πάσχα ποιήσονται ἐναρξιν, ὡς ἀγγέλλεται, τῶν ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον ἐπαγγελθέντων.

Ὁ κ. Ἀντ. Θ. Σπηλιωτόπουλος, διδάκτωρ τῆς νομικῆς καὶ δημοσιογραφῶν ἀπὸ δεκαεξαιτίας, ἐπὶ μακρὸν διευθύνων ἄλλοτε τὴν « Ἀκρόπολιν », συγγραφεὺς δὲ τοῦ Ἑλληνο-Τουρκικοῦ πολέμου καὶ ἄλλων πολλῶν περισπουδαστῶν ἔργων καὶ οἰκονομολογικῶν μελετῶν, εἶναι νέος δραστήριος καὶ φίλεργος, ἔχοντας ἐλπίδας, ὅτι καὶ τὸ Κράτος ὑπὸ τὴν ἀγρυπνον διεύθυνσίν του θέλει εὐρεῖ τὸ κατάλληλον πρόσωπον, ὅπως περιαγάγῃ αὐτὸ εἰς τὴν πρέπουσαν περιωπὴν καὶ εὐδοκίμησιν.

Ὁ δὲ κ. Θάνος Γ. Τζαβέλλας, διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας, ἀπὸ τοῦ 1895 χρηματίας σχολάρχης ἐπὶ τριετίαν, ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν του ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν Δημοσιογραφίαν, ἐξ ἔρωτος παιδιόθεν, συνεργασθεὶς ἐν τῇ Φύσει καὶ εἶτα ἐν τῷ Νεολόγῳ, περιελθὼν δὲ ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ τὴν Ἑλλάδα ἄσασαν, τὴν Αἴγυπτον, Βουλγαρίαν, Ρωμουνίαν, Ρωσσίαν, Σερβίαν κτλ. καὶ συγγράψας πλείστας περὶ τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ μελέτας. Εἶναι ἐπίσης νέος πλήρης σφρίγγους καὶ δυνάμεως καὶ ὑπόσχεται πολλὰ εἰς τὴν μετὰ τοῦ συνιδρυτοῦ τοῦ κ. Σπηλιωτοπούλου συνεργασίαν του ἐν τῷ «Κράτει».

Ὑπὸ τοιαύτας ἀρχὰς καὶ τοιοῦτον λαμπρὸν πρόγραμμα, λίαν προσεχῶς ἐκδοθησόμενον τὸ «Κράτος», νέα ἐφημερίς ὅλως ἀνεξάρτητος, πολιτικῆ, φιλολογικῆ καὶ θρησκευτικῆ, ἐλπίζομεν, ὅτι προθυμότερα θὰ ὑποστηριχθῇ, ὡς τὸ μόνον χρησιμὸν ὄργανον τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων καὶ θέλουσιν ἐκπληρωθῇ οἱ πόθοι τῶν εὐγενῶν αὐτῆς ἰδρυτῶν, ὡς ἀπὸ καρδίας ἐυχόμεθα καὶ ἡμεῖς.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΥΠΟ ΕΠΙΘΥΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ

(Μετ' εικόνων)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Τὸ Κάϊρον ἀριθμῆ πολλοὺς Ἕλληνας ὁμογενεῖς καὶ ἐγγύστους, ὧν νὰ ἐπιχειρήσῃ τις νὰ περιγράψῃ ἔστω καὶ ἐν λεπτομερείᾳ, τὴν κοινωνικὴν καὶ προσωπικὴν αὐτῶν κατάστασιν, θ' ἀπαιτῆτο χρόνος καὶ χώρος, οὐ τοῦ παρόντος σκοποῦ καὶ τόπου. Αἱ κυριώτεραι ὁδοὶ καὶ συνοικίαι γέμουσι γραφείων, καταστημάτων καὶ κέντρων ἑλληνικῶν καὶ μετ' ὑπερμεγαλοπόλεως ταύτης θὰ ἐδλεπε τὴν ὄντως ἀκμάουσαν ἑλληνικὴν ταύτην δύναμιν. Ὑπάρχουσι δὲ πρὸς τοὺς λέσχαί, σχολεῖα, σωματεῖα, Ναὸς, ὡς καὶ πνευματοποιεῖα, ἐργοστάσια καὶ ξενοδοχεῖα θεάτρα, λέσχαί ἢ κέντρα, ἀτινα τιμῶσι τὴν ἑλληνικὴν πάντοτε πρωτοβουλίαν. Ἄν δὲ μεταβῆτε τὴν μεσημβριαν καὶ τὸ ἐσπέρας ἰδίως εἰς τὰ ὠρῆα καὶ πολυτελεῖα ποτοπωλεῖα (Bar) τῶν Σπετσεροπούλων, Γεωργιάδου κτλ. ἢ εἰς τὸ λαμπρότατον «Αἰγυπτὶ ἀκλὸν καφωδεῖον» τοῦ κ. Τσιβιλῆ, θὰ ἐκπλαγῆτε διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ εὐημερίαν τῆς ἡμετέρας κοινότητος, ἥτις πρωτεύει καὶ διαπρέπει διὰ τῆς κινήσεως, ἐμπορικῆς προϊόντων καὶ πλουτολογικῆς ὑπεροχῆς μεταξὺ ὄλων τῶν τάξεων τῶν λοιπῶν φυλῶν ἐν Κάϊρω. Ἡ δὲ ἡμετέρα γλώσσα καὶ τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα ἐπιπλέον ἐν πᾶσι.

Ἀλλὰ καὶ ὁμογενεῖς ἔχομεν πολλοὺς μηχανικοὺς καὶ ἐργολάβους ἀρίστους ἐνταῦθα ὑπ' ἑλίας τὰς ἐπόψεις, ἐπιτιδομένους εἰς ἐργολαβικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἀναλαμβάνοντας σπουδαῖα δημόσια ἔργα. Οἱ Ἀδελφοὶ Βρυχάλη, ὁ κ. Πατούνας, Τζούρος, Τροχάκης καὶ ἄλλοι διαπρέπουσιν ἐν τούτοις. Τὸ δὲ ἐμπόριον ἀντιπροσωπεύεται ἐπίσης κατὰ κύριον λόγον ὑπὸ τῶν ἡμετέρων. Ἰδίως οἱ Ἀδελφοὶ Μικρῆ διατηροῦσιν ἐνταῦθα καὶ Ἀλεξάνδρεια μέγιστα ἐμπορικὰ καταστήματα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Οἱ δὲ διευθύνοντες τὸ ἐν Κάϊρω κ. Μακρῆς μετὰ τοῦ ἀξιολόγου καὶ κάλλιστα μεμορφωμένου ἀνεψιοῦ του εἰσὶν εὐγενέστατοι καὶ προσηνέστατοι, νοσταλγοῦντες ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει ἐκαστοῦ ὁμογενεῶς τῶν ἐκ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος καὶ ἀρεσκόμενοι νὰ συζητῶσι πάντοτε τὴν πολιτικὴν αὐτῆς κατάστασιν. Ἄν τύχη δὲ νὰ ἦσθε Δελφιαγικὸς καὶ τοῖς κατηγορήσῃτε τὸ μεταρρυθμιστικὸν σύστημα τοῦ Θεοτόκη, θὰ δεχθῆτε δι' ὑπομονῆς Ἰωδὴ τὴν ὁδουσαίαν ἐπιχειρηματικὴν συζήτησιν ἀμφοτέρων, ἔως οὐ περὶ τῆς διὰ τὸν εὐχρηστικὸν καὶ ἀποδεχθῆτε διὰ τὸν καλῶς φρονῶντι. Δὲν ἐννοοῦσι νὰ ὑποχωρήσωσι καὶ ἐπιμένουσιν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἰδέας τῶν.

Ὁραῖον ἐπίσης ἑλληνικὸν κατάστημα, ἰθαγενεῖς καφωδεῖον, ὑπάρχει ἐνταῦθα, τὸ Grand Eldorado, πλουσίως διεσκευασμένον, ἐνθα προσέρχονται καὶ πολλοὶ ξένοι εὐρωπαῖοι, καθ' ἑκάστην ὅπως ἴδωσι

τοὺς ἀραβικοὺς χοροὺς καὶ ὀκρούσωσι τὰ ἀραβικὰ ἄσματα. Τὸ κατάστημα τοῦτο φημίζεται διὰ τὴν μεγάλην εὐρυχωρίαν του, τὴν πολυτελεῖ ἐπιπλωσίν του, τὴν πολυχρόνιον λειτουργίαν του, ὑπὸ τὴν διευθύνσιν πάντοτε ἑλλήνων ἰδιοκτητῶν καὶ τὴν μεγάλην σπατάλην χρήματος, ἥτις ἰδίως τὸ πάσαι ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἰθαγενεῶς στοιχείου, τοῦ ἐνθουσιαζομένου ὑπὸ τῶν ὠραίων αἰοιδῶν καὶ χορευτῶν του προσφέροντος δ' ἐκάστοτε ταύταις καὶ ἄφθονα τιμαλῆ ἄδρα ἐν τοῖς κατόπιν καὶ πρὶν γενομένοις πολυτελεστάτοις γεύμασι καὶ διασκεδάσεσιν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔτερον ὑπάρχον ἐπίσης τοιοῦτον καφωδεῖον διὰ τοὺς ἰθαγενεῖς, τοῦ κ. Ἰωαννίδου, «Mille et une Nuit» ἐπικαλούμενον, ἤτοι *Χίλια καὶ μία Νύξ*, εἶναι ἐπίσης μέγιστον, ὠραιότατον καὶ κομψότερον, πολυτελεῶς διεσκευασμένον καὶ συγκατατάσσον ὑπὸ τῆς καλῆς τάξεως τῶν Ἀράβων. Μετὰ τὸν ἀπλετον καὶ ὠραῖον φωτισμὸν του, τὴν καλὴν ἐπιπλωσίν του, τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀμειψτον καθαριότητα του, ἡσυχίαν καὶ ἡρεμίαν ἀπόλυτον, σεβασμὸν δὲ παράδοξον πρὸς τοὺς ἐν σκηνῇ ἐπὶ καναπέ καθήμενους αἰοιδούς καὶ μουσικοὺς, εὐλαδῶς προσέρχονται ὡς ἐν ναφὶ οἱ ἰθαγενεῖς καὶ λαμβάνουσιν θέσιν πρὸ αὐτῆς. Καὶ νομίζει τις, ὅτι εὐρίσκειται ἐν ναφὶ, ἔως ὅτου, μόλις ἀρχίσουν τὰ σαντοῦρια πληττόμενα, γενικὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ εὐθυμία καταλαμβάνει πάντας, ἀρχίζοντας νὰ κινῶνται καὶ συνομιλῶσι καὶ μετ' ἀνεκφράστου ἠδονῆς ν' ἀκροῶνται τὴν πρώτην αἰοιδὸν νὰ τραγουδήσῃ, ἢ τὴν χορευτῆριαν νὰ χορεύσῃ.

Ἐν δὲ ὦ—ὦ! τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐπιτετραμένου τὴν ἐξέγερσιν τῆς εὐθυμίας ἀκούεται τότε σὺν τῇ πρώτῃ ἀναλαμπῇ τῆς αἰοιδῆς καὶ ἀμέσως Ἀράβες νέοι καὶ γέροντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐνθουσιαζόμενοι καὶ εὐχαριστοῦμενοι ἐπαναλαμβάνουσι ὦ—ὦ! αἰ—αἰ καὶ ἡ αἰθουσα πληροῦται κραυγῶν καὶ ἀγαλλιᾶσιως. Τὰ πάντα τότε μεταβάλλονται εἰς χαρὰν καὶ αἰ λυπαὶ καὶ σκέψεις ὑποχωροῦσι πρὸ τῆς νίκης τῆς εὐθυμίας.

Ὁ ἄραφ ἀρέσκειται νὰ διασκεδάσῃ καὶ θυσιάζει τὰ πάντα διὰ τὴν ἐθνικὴν του ἀπόλαυσιν. Τὰ ποικίλα ποτὰ τότε ἀλληλο-κοιμίζονται παρ' αὐτῶν, τὸ ἥμα κατασπαταλᾶται ἀφθῶνως καὶ ὁ καπνὸς μετὰ τῶν κραυγῶν διασκορπίζουσι τὴν μέχρι πρὸ ὀλίγου βασιλευσάν ἐν τῇ αἰθερῇ γαλήνην καὶ ἡσυχίαν. Ἄν στρέψετε δὲ καὶ τὰ βλέμμα πρὸς στιγμὴν ὀπισθεν, πρὸς τὸ μέσον τοῦ βάθους τῆς αἰθούρας, ἐπὶ πολυτελοῦς κυλικίου πεπληρωμένου φυλῶν, ἐφημερίδων εἰκόνων καὶ βιβλίων ἐνίοτε, βλέπετε τὸν διευθυντὴν ὄλης αὐτῆς τῆς ἰθαγενεῶς χαρᾶς, κ. Ἰωαννίδην, διοπτροφοροῦντα καὶ μετὰ τὴν γεμνικὴν κάπως φυσιογνωμίαν του μακαρίως κατανίζοντα τὸν γιαννάκιον ναργίλε του καὶ μετὰ παραδειγματικῆς ἀταραξίας καὶ ἐν χριτωμένοις μειδίαμασι διευθύνοντα τὴν πολυπληθῆ ἐκείνην κομποπλημμύραν τῶν ὄντως «χιλίων καὶ μίᾶς νυκτῶν.»

Ὁ κ. Ἰωαννίδης εἶναι ἀνὴρ μεσηλίξ, φιλόμουσος, φιλόπατρις, φιλόανθρωπος, προσηνὴς πρὸς ὅλους εὐγενέστατος τὴν συμπεριφορὰν καὶ τοὺς τρόπους, εὐπροσῆγορος, λόγιος, καὶ τὸ κυριώτερον πάντων φιλόξενος καὶ εἰς ἄκρον φιλότιμος. Ἀγαπᾷ δὲ ὑπερ-

βαλλέντως τοὺς δημοσιογράφους καὶ καλλιτέχνας καὶ τὸν βλέπετε συνήθως εἰς τὸ καφεναῖον ἢ εἰς τὸν περίπατον συζητοῦντα μετ' αὐτοὺς περὶ πολιτικῆς καὶ καλλιτεχνίας. Ὑποστηρίζει δὲ καὶ πάνυ εὐλικρινῶς καὶ εὐθύμως τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τὰ θεάτρα.

Εἰς Κάϊρον μεταβαίνοντες ἀναγκαστικῶς θα γωρισθῆτε καὶ μετὰ τὰς προσωπικότητας τῆς πόλεως καὶ ταύτας ἐννοοῦμεν τὰς ἀεικινῆτους καὶ ποιητικῶς ἐκείνας φυσιογνωμίας, αἵτινες τοὺς πάντας συναναστρέφονται καὶ ἐπικοινωνοῦσι μετὰ ἑλίας τὰς τάξεις. Πανταχοῦ τοῦτο συμβαίνει καὶ φυσικῶς καὶ ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει ἐξαιρέσις. Εἶναι πολλοὶ.

Ὁ κ. Χρ. Καλλιγόπουλος, ὑποδηματοποιὸς τοῦ Κεδίβου μολοντί, δὲν ἐγκαταλείπει τὸ κατὰ τὴν τῆ ἀπὸ πρωίας μέχρι βαθείας νυκτὸς διαρκῶς, ἐν τούτοις πάντες τὸν γνωρίζουσι καὶ τοὺς πάντας καθ' ἑκάστην βλέπει.

Τὸ κατάστημά του κεῖται εἰς τὴν κεντρικωτέραν θέσιν τῆς πόλεως, ἀλλ' εἶναι θυροματωρὸν καὶ περιώνυμον, ὁ δὲ κ. Καλλιγόπουλος κεκρυμμένος θησαυρὸς. Ὁ νοῦς του ἐργάζεται ὡς ἀτμός, τὰ πάντα περιεργαζόμενος καὶ ἐτάζων, τὰ πάντα μανθάνων καὶ τὰ πάντα προλαμβάνων, ἢ γλώσσα του διαρκῶς ὀμιλεῖ μετ' ἄγγλους, γάλλους, ἄραβας, ἰταλοὺς ἢ καὶ Ἕλληνας κτλ. πελάτας του, κατὰ στιγμὴν προσερχομένους ἐκεῖ, καθόσον ἑλίας τὰς γλώσσας ταύτας κάλλιστα γινώσκει, τὸ δὲ βλέμμα του ἐν ταύτῳ στρέφεται τῆδε κκεῖσε παρατηρῶν καὶ τοὺς ἐξωθι διαρχομένους, ἐνῶ ἡ μίξ του χεῖρ ὀπλισμένη διὰ φαιτοῦ ἀκαταπαύστως κἀπει. καὶ ἡ ἔτέρα περιμαζεύει τὸς πιπτούσας ἐνώπιόν του στεφάνια, διότι ἀληθῶς τὸν ἀγαποῦν καὶ αὐταί. Ἀλλ' ἀπὸ καιρῶν εἰς καιρὸν τὸν βλέπετε βαθείως ἀναστενάζοντα, ἐνῶ ἐκβάλλει διὰ τῆς παλάμης τὸν χρυσὸν ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ τὸν ἀναποδίδει εἰς τὰς πλάργας καὶ ἀμέσως μετὰ δυσθυμίας ἐπιδίδεται εἰς τὸ ἔργον διὰ νὰ τὰς κερδίσῃ ταχέως. Ὁ κ. Καλλιγόπουλος εἶναι τύπος φιλεργίας, καθήκοντος καὶ πιστοῦ εὐγενεῖς ἀρχοῦ. Ὁ ψυχολόγος δύναται κάλλιστα ἐπ' αὐτοῦ νὰ μελετήσῃ τὴν ψυχικὴν ἰδιορρυθμίαν, ὁ φιλόσοφος νὰ σχηματίσῃ τὸ νέον σύστημά του, ὁ ἱερεὺς νὰ ἀνεύρῃ τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ, ὁ ἰατρός νὰ διδάχῃ τὴν ἀνοχηὴν ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ὁ κοινωνιολόγος νὰ βασίσῃ τὸ πορίσμα του ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου τῆς συγχρόνου ἐποχῆς μας. Ἀνθρώπος ἐργαζόμενος διαρκῶς ἐρθῆς ἀπὸ πρωίας μέχρι τῆς δεκάτης τῆς νυκτὸς, πώποτε ἐξερχόμενος καὶ διαρκῶς σκεπτόμενος, ὀμιλῶν δὲ καὶ συζητῶν πολλάκις εἶναι τί ἐκταχτὸν ὑπὸ ἐποψὴν ἀνθρωπίνης δυναμείας. Ὁ κ. Καλλιγόπουλος προλαμβάνων ἀπειροπληθῆ πελατεῖαν καὶ διατηρῶν πολυμελεστάτην οἰκογένειαν, διότι ὁ Θεὸς τῷ ἔδωκε καὶ δεκάδα τέκνων, εἶναι τί ἀσύνθητες, χρησιμεῖον εἰς μίλητην. Ὅταν δὲ τῷ ὀμιλεῖτε περὶ φιλοσοφικῶν ἢ πνευματικῶν ζητημάτων, ἠλεκτρίζεται, εὐχαριστεῖται καὶ δίδει τσαούτην προσοχὴν εἰς τὴν συζήτησιν, ὥστε ὀλοφύχως ἀμεροῦται εἰς ταύτην, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐγκαταλίπη τὴν ἐργασίαν του.

Ἐχει ὅμως καὶ ἀνταξίαν συμβίαν, ἥτις τοσοῦτον ἐπιμελεῖται τοῦ οἴκου τῆς καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων τῶν, ὥστε ὁ κ. Καλλιγόπουλος δὲν ἔχει ἄλλην φροντίδα ἢ τῆς διαρκοῦς πληρωμῆς, ἀπαλ-

λασοόμενος τῶν οἰκιακῶν φροντίδων. Πολλάκις δὲ ἔρχεται αὐτὴ καὶ διὰ τοῦ εὐγενεῶς τρόπου καὶ συμπεριφορᾶς τῆς ἀναουρῆς διὰ τῆς παρουσίας τῆς τῶν ἐκεῖ μοχθοῦντα ἐν τῷ καταστήματι σύζυγον.

Ὁ κ. Γ. Κεφάλας εἰσπνευματωπὴς, παιδιόθεν ἐγκαταστάθεις ἐν Κάϊρω καὶ κάτοχος ἀξιολόγου βιομ. ἐργοστασίου, πρῶτηθεν πλεῖστα καταστήματα ἐκ τῶν ἀρίστων προϊόντων του καὶ χεῖρι τῆς ἀμερίτου ἐμπιστοσύνης ἐν τῷ τόπῳ. Εἶναι ἀνὴρ μεσηλίξ καὶ φιλεργὸς ἀείποτε, ἀγαπᾷ τὰς καλὰς συναστροφὰς καὶ τοὺς φίλους του, οὐδέποτε δυσαρτίων οὐδένα καὶ πάντοτε ἀρεσκόμενος εἰς εὐφρολογήματα καὶ ἀναπανικὰς συζητήσεις, διασκεδάζων οὕτω τὰς ὀλίγας ὥρας τῆς ἀνίας του. Πάντοτε δὲ φιλομειδῆς καὶ εὐπροσῆγορος, εἶναι πατριώτης ἀριστῆς καὶ εἰς ἄκρον φιλόανθρωπος, μολοντί δὲ οὐχὶ καὶ τότε φιλόμουσος, ἐν τούτοις δὲν ὑπολείπεται τοῦ νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἀναγινώσκῃ τὰ καλὰ καὶ τερπνὰ ὄφελιμα συγγράμματα.

Ὁ κ. Σπ. Χαρισιάδης, ἐργοστασιάρχης σιγαροχάρτου καὶ προνομίου λιθογραφικῶν ἔργων, λαμπρότατος φίλος, ἐμπόρος καὶ βιομήχανος ὑπ' ἑλίας τὰς ἐπόψεις, ἀνάψιτε καὶ ἐτελειοποιήσε μετὰ τοῦ συνεταιροῦ αὐτοῦ κ. Ματανδῆ τὴν σιγαροχάρτοποιαν ἐν Αἰγύπτῳ καταστήσας τὴν βιομηχανίαν ταύτην προνομίου. Προμηθεύει τετυπωμένα καὶ κεχρυσωμένα σιγαροχάρτα ὅλην τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Εὐρώπην ἀκέρμη, ὅπου κατασκευάζουν σιγαροχάρτα καὶ εἶναι τύπος ἄλλως τε ἀκριβοῦς πατριώτου καὶ φίλος τοῦ καλοῦ καὶ τῆς προόδου, προσλαβὼν παρ' ἐκαστῆ ἐσχάτως καὶ τὸν κάλλιστον μεμορφόμενον οἶον τοῦ Σωκράτη. Τὸ κατάστημά τοῦτο ἐπιζήλον ἀνά τὴν Ἀνατολὴν προώδεσε μεγάλως τῇ ἀκαμάτῳ ἐνεργείᾳ τῶν δύο τούτων συνεταιρῶν καὶ τῇ ἀρίστῃ συνεργασίᾳ τοῦ πεπαιδευμένου γραμματέως τῶν Ἰω. Ἀγγελοῦλου, ἀρίστου νέου.

Ὁ κ. Ἰω. Δαμασκιάδης συνεταιρὸς τῇ κοπνεμπορίᾳ τοῦ περὶ τῶν κ. Κομβύλη, οὐτινος νῦν διευθύνει τὰς ἐργασίας καὶ τὰ καταστήματα, εἶναι ὁ εὐγενὴς, φιλότιμος καὶ ἄκακος ἐκείνος νέος, ἐν ἡμέτερον πάντες οἱ ὁμογενεῖς δακτυλοδοκτοῦσι διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀκμάτου καὶ πολυχρόνιου ἐργασίας τοῦ δικαίαν πρόδον καὶ ἀμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεων του.

Ὁ κ. Δαμασκιάδης ἀόκνως ἐργαζόμενος ἀπὸ πρωίας μέχρι νυκτὸς, δὲν φρίνεται ἢ εἰς τὰς ὀλίγας στιγμὰς τῆς ἀναπαύσεώς του, περὶ τὴν μεσημβρίαν ἢ τὸ ἐσπέρας, πίνων μετὰ φίλων ὀλίγα κύπελα ὠραίου βιγναίου ζύθου καὶ ἀρεσκόμενος νὰ ἀστετεύεται καὶ χαριτολογῇ. Κατὰ τὰς αἰ. λας ὥρας εἶναι πάντοτε εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλ' εἶναι καὶ φιλόμουσος, ἀγαπᾷ τὰ καλὰ βιβλία, σχηματίσας μικρὰν, ἀλλ' ἐκλεκτὴν βιβλιοθήκην καὶ πατριώτης ἀξιολόγος, ἀγαπώμενος καὶ ἐκτιμώμενος γενικῶς παρ' ὄλων.

Ἡ μεμορφωμένη νεότης ἐλπίζει πολὺ πλεῖονα μετ' ὅσον εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ τῆς καλλιέργειας τοῦ Σουδαν κτλ. Ὁ κ. Μιχ. Ψάλτης εἶναι ἐκ τῶν νέων ἐκείνων, πλήρης σφρίγγος καὶ ἀκμῆς ἐπιδοθεὶς εἰς τὸ ἀποικιακὸν ἐμπόριον. Ἐχει ὠραῖον κατάστημα ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ καὶ ἐργάζεται μετὰ ζήλου καὶ ἀροσιώσεως καὶ μ. γάλλων ἐλπίδων προϊόντων καὶ ἀναπτύξεως. (Ἐπεταί τὸ τέλος)

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΜΑ

Κατ' Ιούλιον τοῦ 1894 μεταβαίνων εἰς Ρωσσίαν, ὅπως διέλω τὰς διακοπὰς πλησίον τῆς οἰκογενείας μου, διήλθον ἐκ Μασσαλίας. Ἡ Μασσαλία εἶνε ἡ πόλις ἐκείνη, ἥτις μετὰ τοὺς Πικριότους με συνδέει διὰ φαιδρῶν νεανικῶν ἀναμνήσεων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκεί διανομῆς μου, ὅτε ἐσπούδαζον ἐν τῷ μεγάλῳ τῆς Μασσαλίας Λυκείῳ, ἐγνώρισα 25 ἡνίοχον ἐκ Μαρτίτης, μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐβράδυνα νὰ συνάψω φιλικὰς σχέσεις.

Ἐκτοτε ὅ εἶχον περῆσαι ἔτη καὶ κατὰ τὸ αἰσθητικὸν τοῦτο, οὔτε ἔμαθον οὔτε ἤκουσά τι περὶ αὐτοῦ, ὅτε περ' ἐλπίδα πέρυσιν, κατὰ τὴν ἐκ Μασσαλίας διέλευσίν μου, τὸ βλέμμα μου συνήντησε τὸ ἰδικόν του κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ρώμης καὶ Καναδιέρας παρὰ τὸ πλευρὸν μελανοφάλλου Γαλλίδου, ἀποπνεούσης ἦθην μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰς 19 ἀνοιξίαις. Ἀναστήματος μετρίου, ξανθὴ μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις ζωῆς καὶ φωτός, θαυμασίᾳ κόμῃ ἐκμάτιζε χρυσιζούσα ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνιας καὶ ἀναδεικνύουσα λευκότερον τὸ ἀλαβάστρινον τοῦ τραχήλου τῆς ὀσάκις, μειδιὰ λευκότερον ὀδόντες διεκρίνοντο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑγροῦ πορφυροῦ αὐτῶν χρώματος, οἱ καταπίπτοντες αὐτῆς ὅμοι ἦσαν θαυμασιώτατοι, ὁ σχηματισμὸς τοῦ σώματός τῆς δυσκόλως δύναται νὰ περιγραφῆ· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀπέπνευε τόσον γλυκύτητα, ὥστε εἰ ἀτενίζοντες αὐτὴν ὀφθαλμοὶ ἠχημαλιζόντο. Ἡ νεαρὰ αὕτη ὑπαρξίς, παρ' ἧς ἐζημιζέτο μεθυστικόν τι ἄρωμα, ὠνομάζετο Μάρθα, ὁ παρὰ τὸ πλευρὸν δὲ αὐτῆς φίλος μου, ὅστις ἠσπαιρεν ὑπὸ τὴν πυρίνην ἀκτίνια τοῦ σκοτεινοῦ αὐτῆς βλέμματος, ὡς τετραυμένον μαχητῆς ὑπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ χειρουργοῦ, ἐκαλείτο Ἰούλιος.

Υἱὸς πλουσίου Ἰσπανοῦ τραπεζίτου, ὁ Ἰούλιος, ἦτο πεπρωτισμένος, δι' ὅλων ἐκείνων τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀνατροφῆς, ἀτινα καθίσταν αὐτὸν ἀγαπητὸν τοῖς πᾶσι. Ἡ Μάρθα ἀνῆκεν, εἰς πτωχὴν πλὴν ἐντὸς οἰκογενείαν, ἣν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ, ὅπως λάβῃ τὴν ὁδὸν τῶν καφείων· μετὰ 3 ἡμερῶν περιπετειώδη βίον, ἐγνώρισε ταύτην, ὁ φίλος μου Ἰούλιος, εἰς ἐν τῶν καταγωγῶν ἐκείνων, ὧν βρῆται ἡ παρὰ τὴν Μασσαλίαν μεγαλοπόλις ἀναμιλλωμένη πρὸς τὴν τῶν Παρισίων.

Τὰ θείλητρα τῆς νεαρῆς ταύτης γαλλίδου, ἔκαμον τὸν Ἰούλιον νὰ γνωρίσῃ τὰς μεθυστικὰς τοῦ ἔρωτος ἐκστάσεις.

— Ἀγαπῶ ταύτην δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου, μοι λέγει ὁ νέος· εἶνε ἡ μόνη γυνή, δι' ἣν ἡ καρδία μου ἠσθάνθη ἰσχυροὺς παλμούς, ἡ μόνη, ἥτις μοι ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον τοῦ βίου· χάριν αὐτῆς ἐψυχράνθη μετὰ τοῦ γέροντος πατρὸς μου, ὃν ἐλάτρευον μέχρις ἀποθεώσεως, ἀπεμακρύνθη τῶν φίλων μου καὶ τῆς κοινωνίας καὶ ἀπεφύγατο ν' ἀποσυρῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπως μὴ ἀκούω, ἀπὸ πρῶτα· μέχρις ἐσπέρας, τὰς ἐπικρίσεις τῶν φίλων μου καὶ τὰς μομφὰς τῆς κοινωνίας, ἥτις πολλάκις λησμονεῖ, διὰ πόσων δακρῶν ἀπέκτησε τὴν πείραν ἣν κέρττειται καὶ ἥτις καταδικάζει ἐσκέει ὑπὸ τὴν προσωριανὴν «νεανικὸν ὄναρ» τὴν πίστιν, τὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν ἀφωσίωσιν, πᾶσαν εὐγενῆ ἐμπνευσιν.

Εἶνε ἀληθές, φίλε μου, ὅτι τὸ παρελθὸν τῆς Μάρθας δὲν εἶνε ῥόδιον· ἐπεταί ὅμοι ἐκ τούτου, ὅτι εἶνε ἀναξίη νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα; ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ δισυλλάβος αὕτη λέξις ἔρωτος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γεννηθῆ εἰς ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἀφοῦ ἀκριβῶς αἱ ἀνώτεροι τῆς κοινωνίας τάξεις, εἶνε καὶ αἱ μᾶλλον ἐζηχρηωμένα· δὲν ἔχεις καὶ σὺ τὴν αὐτὴν μετ' ἐμοῦ γνώμην;

— Μακρὰ, φίλε μου, πείρα, τῷ ἀπήντησα μὲ ἔκαμε νὰ μὴ εἶδω πίστιν εἰς τὰ αἰσθητικὰ τῆς Γαλλίδου ἐν γένει· καὶ τῷ διηγῆθην διάφορα τοῦ βίου μου ἐπεισόδια πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀρχῶν μου· βλέπων ὅμοι, ὅτι ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν Μάρθαν, ἥς ἡ ἐσθὴς, ὅσάκις ἰθρῶει παρὰ τὸ πλευρὸν του, ἠσθάνετο ἠλεκτρικὸν ρεῦμα διερχόμενον διὰ τῶν φλεβῶν του, ἔπαυσα συζητῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ τὸν ἠρώτησα, τί γίνεται ὁ πατήρ σου.

— Ἀπέθανε, φίλε μου, μοι ἀπήντησεν ἐπειδὴ παρήκουσα τὰς συμβουλὰς του.

Πικρὸς ἀναστεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους του καὶ, μοι προσέθηκε, κατῆλθον σήμερον τῆς ἐξοχῆς, ὅπως παραστῶ εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ πατρὸς μου· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν.

— Τί ἔχεις, Ἰούλιε; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ Μάρθα.

— Διηγούμαι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς μου, ἀπήντησεν ὁ νέος, ἀτενίζων τὴν νεῶν τρυφερῶς.

— Εἶχομεν διατρέξει ὅλην τὴν μεγάλην ὁδὸν τῆς Καναδιέρας καὶ φθάσαντες πρὸ τοῦ ξενοδοχείου εἰς τὸ διέμενον ὁ φίλος μου, ἀπεχωρίσθημεν ἀφοῦ ὑπεσχέθη αὐτῷ ὅτι πρὶν τῆς ἀναχωρήσεως μου θὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ ἔπαυλιν, ὅπως διέλω ἡμέρας τινὰς μετ' αὐτοῦ καὶ ἀναμνησθῶμεν ἐποχῆς ἐνδοξοῦ, πλὴν δυστυχῶς παρελθούσης.

II

Ἡ ἐξοχὴ τοῦ φίλου μου ἀπέχει ἡμίσειαν ὥραν τῆς Μασσαλίας σιδηροδρομικῶς· ἠνεωγμένη θύρα

εὐρείας αὐλῆς, πεφυτευμένης δίκην παραδείσου, ἦγεν εἰς τὸν ἐν τῷ βάθει κείμενον κήπον καὶ τὰ ἐκατέρωθεν ἀγροτικὰ οἰκήματα, ἀτινα ἦσαν κατὰ τὸ ἤμισι κεκαλυμμένα ὑπὸ λοφίσκων χλόης καὶ ἀνθέων· τὰ περίε τοπεῖα, στεροῦνται μὲν μεγαλείου καὶ χαρακτήρος ἐξόχου, ἀποπνεύουσιν ὅμοι ἀπαράμιλλον ἠδονὴν, ἐπερχομένου τοῦ ἔαρος.

Ἐύρον τὸν Ἰούλιον μόνον ἀναγιγνώσκοντα τὴν ἐβδομαδιαίαν ἐπιθεώρησιν περὶ μαγνητισμοῦ. Ἡ Μάρθα εἶχε μεταβῆ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς φίλης τῆς Εὐθαλίας, καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας τῆς, ἡ φωλεὰ ἦτο μονότονος, σκοτεινὴ· εὐθὺς ὅμοι ὡς ἡ κόρη εἰσῆλθεν, ἡ φωλεὰ μειδιᾷ· ἡ Μάρθα εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἐπαύλειος· ὅταν ἐκείνη γελά, ὁ ἥλιος χάνεται, κύπτει δὲ περιλυτὸς τὴν κεφαλὴν του εὐθὺς ὡς ἀντικρύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, σκιὰν δακρῶν.

Ἡ Μάρθα, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐλαμπον ὡς δύο οὐρανοὶ πλήρεις ἀστέρων, ἐπέστρεψεν ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν ἀφιξίν μου, συνοδουμένη ὑπὸ τῆς φίλης τῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τελευταίας ταύτης, Μιχαὴλ, δυσμόρφου καὶ βλακοειδοῦς, νεανίου, ὃν ὁ εὐφυολόγος Κλεάνθης ὠνόμαζεν «ἀσκι φουσκομένον ἀπὸ βλακία».

Ἀφοῦ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν συγχωρήσω μὴ παρευρεθείσιν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀφιξεῶς μου, καθ' ὃ μὴ γνωρίζουσα τὴν ἀκριβῆ τῆς ἀφιξεῶς μου ὥραν, μὲ συνέστησε πρὸς τὴν φίλην τῆς καὶ πρὸς τὸν δυσμόρφον ἐκείνον νεανίαν, οὗτινος ὁ ὄγκος τοῦ κρανίου, ἦτο τοσοῦτος, καὶ τὸ σχῆμα του τόσο ἀλλόκοτον, ὥστε ἦτο ἠναγκασμένος νὰ παραγγέλῃ πῆλους ἰδίους, καθόσον εἰς οὐδὲν τῶν Παρισίων πλοποισιῶν ἠδύνατο εἰς εὐρὴν πῆλον, κατάλληλον, διὰ τὴν ἀκατάλληλον κεφαλὴν του.

— Δὲν δύνασθε, Κύριε, νὰ πείσητε τὸν φίλον σας (ὅστις ἐκράτει ἀκόμη ἀνὰ χεῖρας, τὴν ἐβδομαδιαίαν περὶ μαγνητισμοῦ ἐπιθεώρησιν) ὅτι ὄλαι αἱ δὴθεν περὶ μαγνητισμοῦ ἀνακαλύψεις εἰσὶ ψευδεῖς καὶ παιδαριώδεις; μοι λέγει.

Μάτην προσεπάθησα νὰ πείσω τὴν φίλην τοῦ φίλου μου, ὅτι εἶχεν ἄδικον ἐμμένουσα εἰς τὰς ἰδέας τῆς· μακρὰν τοῦ νὰ τὴν πείσω ἐνόμιζεν, ὅτι τὴν περιέπαιζον.

— Je suis plus blagueuse que vous, Monsieur, oubliez pas que je suis Marseillaise, μοι ἀπήντησεν· ἀφοῦ εἶδατε τὰ πειράματα ταῦτα εἰς τὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων, ἐκτελεσατέ τε ἐνώπιόν μας, καὶ τότε μόνον θὰ πεισθῶ· εἶμαι πρόθυμος μάλιστα νὰ χρησιμεύσω τὸ ἀντικείμενον τῶν πειραμάτων σας.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Μάρθα εἰσῆρχετο εἰς τὸ καταληπτικὸν τοῦ μαγνητισμοῦ στάδιον.

Πολλὰς θὰ σοὶ ὀφείλω χάριτας, μοι εἶπεν ὁ νέος, ἐάν τὴν ἐρωτήσης, ἀν τρέφῃ τὴν αὐτὴν πρὸς ἐμὲ λατρείαν, ἣν καγὼ τρέφω πρὸς αὐτὴν.

Ἐνδοξὸν εἰς τὴν παράκλησιν ταύτην ἀπήθυνα αὐτῇ διαφόρους ἐρωτήσεις, αἵτινες ἐπάπρωτο νὰ φέρωσιν εἰς τὸν τάφον τὸν δύστηνον φίλον μου.

Ἐκείνη ἥτις ἔφερεν εἰς τὸν τάφον τὸν Ἰσπανὸν τραπεζίτην, ἐκείνη, χάριν τῆς ὁποίας ὁ Ἰούλιος εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ φίλους καὶ κοινωνίαν καὶ μέλλον ἐνδοξόν, ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε στηρίξει τὰ γλυκύτερα τοῦ βίου του ὄνειρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε ἐναποθεῖσαι τὰς γλυκύτερας τοῦ βίου του ἐλπίδας, τὸν ἠπάτα. . . .

III

Κατὰ τὴν ἐκ Ρωσσίας ἐπιστροφὴν μου, ἔμαθον παρὰ τῆς Εὐθαλίας, ἣν συνήντησα ὑπερφάνως κομπάζουσαν παρὰ τὸ πλευρὸν νέου— νέου ἰσως θύματος— ὅτι ὁ Ἰούλιος ἠτύχησε.

Τὴν εἶδησιν ταύτην μετέδωκεν ἡ Μάρθα μετὰ τῆς ἀπαθείας ἐκείνης ἥτις χαρακτηρίζει τὸ ὄρατον ἐν Γαλλίᾳ φύλον.

Ἐκ Παρισίων

II. N. Διδόρης
διευθυντῆς τοῦ Γαλήνου

ΜΙΑ ΕΚΡΟΜΗ ΕΙΣ ΣΤΡΟΦΙΛΙ

Ἀπὸ πρῶτας ἡ ἡμέρα ἐφαίνετο ἐντελῶς καλοκαιρινή. Ὅτε δὲ ὁ ἥλιος μόλις ἀνέτειλε καὶ διέσπειρε τὰς χρυσὰς του πρωϊνὰς ἀκτίνιας, ἐβεβαιώθημεν θετικῶς πλέον ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ, ἀλλὰ τούναντιον, ὅτι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν θὰ παρευρίσκετο πλησίον μας. Μὲ τὴν πιθανότητα δὲ ταύτην ἀπεφασίσαμεν τρεῖς φίλοι καὶ σύντροφοι, ὁ Γεώργιος, ὁ Σπύρος καὶ ἐγώ, νὰ ἐκδράμωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ὡς τοιαύτην ἐξελέξαμεν τὸ *Στροφιλι*.

Τὸ Στροφιλι, ὀλίγον ἀπέχον τῆς Κηφισσίας, εἶνε μία ὄντως φυσικὴ καλλονὴ τῶν περιχώρων τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦσιν αἱ ἀπειροὶ συστάδες τῶν διαφόρων δένδρων, μεγάλων καὶ μικρῶν, εὐάσμων καὶ ἀσάμων, καρποφόρων καὶ μὴ, τὰ γλυκὰ καὶ μαγευτικὰ ἄσματα τῶν πολυαριθμῶν αἰοδῶν τῆς ἀνοιξίως, ἡ πνυχὴ τοῦ ἀνέμου, ἡ παρασύρουσα ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου πᾶσαν ἄλλην σκέψιν καὶ ἀφίνουσα τὸν ἄνθρωπον ν' ἀπολαμβάνῃ ἄφροντις τῆς φύσεως τὸ ἄραμα, τὸ ἐξερχόμενον ἐκ τῶν γειτονικῶν κήπων· καὶ τὸ ὁποῖον πληττον τὴν ὄσφρησιν παντός, τὸν καθιστᾷ ποιητικώτερον καὶ τόσα ἄλλα. Ἐκτός δὲ τούτων ὁ πίδαξ, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ μία νήσος μὲ ἀνοικτὰς πτέρυγας, ἐκ τοῦ στόματος τῆς ὁποίας ὄρμα εἰς ὕψος τριῶν μέτρων τὸ ὕδωρ, ἀντιπροσωπεύει τὴν τέχνην, ἥτις ἐνταῦθα εἶνε συμπλήρωμα τῆς φύσεως.

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἐκ τοῦ σταθμοῦ

τῆς Ὀμοιοῦς ἀνεχωρήσαμεν περὶ τὴν δεκάτην προῖνῃ καὶ εἰς τὰς ἐνδεκά παρὰ τέταρτον εἰ-
μυθα εἰς Κηφισίαν· μετὰ πολλοὺς περιπάτους
ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐπαύσεις, ἰδίως τὸς κ.
Προμακτιζόγλου, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ
Στροφιλοῦ, εἰς ὃ μᾶς ὑπεδέχθη ἡ ξενοδόχος, ἡ-
τις μᾶς ἐφάνη εἰς ἄκρον περιποιητικῆ, εὐγενῆς
καὶ παραδόξως ὠραία· μετὰ τὰ χαρίεντα δὲ μει-
διάματά της καὶ τὰς διαθεβατώσεις της, ὅτι θὰ
εὐχαριστηθῶμεν πολὺ παραμένοντες ἐκεῖ, ἀπε-
φασίσαμεν τέλος τίσον διὰ τὴν καλλονὴν τῆς φύ-
σεως, τὴν λαμπρὰν τοποθεσίαν, ὅσον καὶ διὰ
τὴν αἰφνιδίαν συμπεριφορὰν καὶ ὠραίαν παρὰ-
στασιν τῆς ξεναγοῦ μας, νὰ καθήσωμεν. Ἐκασ-
τος δὲ ἔλαβε κάθισμα καὶ τις μειδιῶν, εἶπεν·
«ὠραία σύμπτωσης!»

Πράγματι αἱ διαθεβατώσεις της ἤρχισαν νὰ
ἐκπληρώνονται. Παραγγείλαντες ἐν ὀλίγοις, μᾶς
παρατέθησαν αὐγά, σαλάμιον, τυρὸς ἠψὸς σα-
λάτα καὶ οἶνος ἀφρώδης. Τὰ πάντα ἐστειλέθησαν
ὡς ἐν ἡμερησίᾳ διατάξει. Ὁ δὲ ὄντως ἐκτακτος ῥη-
τηνίτης της μᾶς ἔφερεν εἰς ὀλίγην διάθεσιν καὶ
νομίσαντες, ὅτι ἔχομεν νὰ κάμωμεν μόνον μετὰ τὴν
οἰκοδόμειαν, ἤρχισαμεν νὰ λησμονώμεν ἑαυ-
τοὺς καὶ νὰ λογοπαίζωμεν. Τὸ μικρὸν μας τοῦτο
γεῦμα ἀπέδειξε εὐτω κατ' ἐξοχὴν διασκεδαστι-
κὸν· αἱ περιποιήσεις της νέας ξενοδόχου, ἡ προ-
θυμία της, ὁ εὐχαρὶς τρόπος της, ἡ καθαρὴότης
της καὶ τὸ κυριώτερον πάντων ἡ γλυκεῖα συμ-
περιφορὰ της καὶ τὸ διαρκὲς μειδιάματά της· μᾶς
ἔφεραν εἰς στιγμὰς δόξης. Οἱ φίλοι μου διαρκῶς
ἐκτύπων τὸ πινάκιόν των, διὰ νὰ τὴ παραγ-
γελλοῦν κατὰ τι καὶ ἡ καρδία των ἠνοήγετο ἐπὶ
τῆ συνεχεῖ παρουσίᾳ της. Πρὸς στιγμὴν ἐφαν-
ταζόμην ἑαυτὸν εἰς ἐξοχικὴν τινα παρομοίαν
διασκεδάσειν τῶν τριῶν Σωματοφυλάκων, Πόρ-
θου, Ἀραμί καὶ Ἀρτανιάν καὶ ἐπερίμενον νὰ
ἴδω τὸ ἀποτέλεσμα, ἀν θὰ ἦτο ὁμοίως ἐπεισο-
διακὴν καὶ εὐχάριστον.

Εἶχε παρέλθῃ ἀρκετὸν διάστημα χωρὶς νὰ κτυ-
πήσωμεν, διότι κατεγινόμεθα εἰς τὴν καταβρό-
χθισιν μίση ζεστής ὁμιλήτριας καὶ διότι εἶχα-
μεν κάμει ἀρκετὴν κατάχρησιν κτύπων· ἀφοῦ δὲ
τὴν ἐφάγομεν καὶ παρατηρήσαμεν, ὅτι τὰ πο-
τήρια μας ἦσαν κενά·

— Ἴδου περίστασις, εἶπομεν καὶ εἰ τρεῖς, νὰ
τὴν προσκαλέσωμεν ἐκ νέου.

Κτυπᾷ ὁ Γεώργιος καὶ ἐπανακτυπᾷ τὴν τρά-
πεζαν καὶ μετ' ἀδημονίας περιμένοντες τὴν ἐμφάνι-
σιν της. Οὐδεὶς φαίνεται. Κτυπῶμεν ἐκ νέου,
ὑποθέσαντες, ὅτι θὰ εἶχεν ἐργασίαν ἢ ὅτι δὲν
ἤκουσε καὶ ἀκούομεν τέλος βήματα. Ἡ χαρὰ μας
εὐρίσκειται εἰς τὸ κατακόρυφον καὶ ἕκαστος ἡ-
μῶν εἶχεν ἤδη μίαν ἐρώτησιν εἰς τὸν νοῦν τοῦνὰ
τῆς ἀποτεινῆς. Ὅποσον ὁμοῦ αἰσθημα ἐκπλή-
ξεως καὶ φόβου μᾶς κατέλαβεν, ὅταν ἀντ' αὐτῆς
βλέπομεν πελώριον βλοσυρὸν ἄνδρα, δύστημον

καὶ κακότροπον! Ἦτον ὁ σύζυγός της!!!...
Ἀπηγορευθῆμεν αὐθωρεὶ καὶ συγχρόνως παρε-
τηρήσαμεν ἀλλήλους, ὅτε διὰ μίαν δὲν ἤδυνά-
μιθα νὰ κρατήσωμεν τὰ γέλοιον. «ὠραία! τῶν
Σωματοφυλάκων ἡ σκηνή», εἶπον κατ' ἑμαυτὸν
— Τί ἀγαπᾶτε, μᾶς ἐρωτᾷ ἀποτόμως.

Χωρὶς νὰ χάσωμεν καιρὸν, τῷ δίδομεν τὴν φιά-
λην καὶ τῷ λέγει ὁ Σπύρος·

— Γέμισέ μας τὸ μπουκάλι, ... κρασί καλὸ.
Ἐκνώσαμεν καὶ ταύτην τὴν φιάλην, ὅχι ὅμως
μετὰ τὴν ὄρεξιν, ὅσην τὰς ἄλλας, καὶ ἐξητήσα-
μεν τὸν λογαριασμὸν, καταρῶμενοι τὴν τύχην,
ἥτις δὲν μᾶς ἐφάνη εὖνους· μέχρι τέλους, ὅπως
ὁ ἥλιος, ὁ αἰώνιος αὐτὸς πιστὸς καὶ φαεινὸς
συντροφὸς μας καὶ ἀπῆλθον ἐκείθεν κατευχα-
ριστημένοι μὲν, ἀλλὰ κάπως καὶ ἀπογοητευμένοι
ἐκ τοῦ αἰφνιδίου τελικοῦ περιστατικοῦ, γελῶντες
καὶ ἄδοντες.

Ἀθήναι, Μάρτιος 1902.

Α—ΔΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Νεκρὰ τις δέσποινα, νεωστὶ ὑπανδρευθεῖσα,
παρουσιάζεται εἰς τὴν ὑπηρετήριον τῆς μετὰ τοὺς
ὀφθαλμοὺς δακρυδρέκτους, κατόπιν σφοδρᾶς ἐρι-
δος μετὰ τοῦ συζύγου της.

— Ἡ Κυρία πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴ,
τῇ λέγει αὐτῇ.

— Ὄ, ναί, ὁ σύζυγός μου, φαίνεται, θέλει
τὸ καλὸν μου.

— Ναί, Κυρία, τὸν ἄκουε, ὅταν σὲ κτυποῦσε,
τί ἔλεγεν. Ἔτσι ἦτανε καὶ ὁ ἰδικός μου, μὰ ἐγὼ
δὲν τὸν ἄκουα καὶ τώρα εἴμεθα χωρισμένοι. Κα-
λείτερα τὸ ξύλο παρὰ τὸ διαζύγιον.

Ἐν τινι συναναστροφῇ ζωηροὶ τινες Κύριοι
περιστοιχίζουσι κομφοτάτην καὶ εὐφροσύνην ξέ-
νην νεάνίδα καὶ προσπαθοῦσι τίς ἐξ αὐτῶν πρῶ-
τος νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν της, ἐνῶ αὐτὴ ἴστα-
ται ὡς ἀγαλμα.

— Εἰσθε ἡ ὠραιότατῃ τῶν δεσποινίδων, τῇ
λέγει εἰς. Εἰσθε ἡ νέα Ἀσπασία!

— Ἡ ὠραιότης σας μαγεύει τὰς καρδίας, τῇ
προσθέτει ἕτερος. Τὸ κάλλος τῆς Φρύνης θὰ ἡ-
μαυροῦτο ἐνώπιόν σας, Δεσποινίς!

— Οἱ ὀφθαλμοὶ σας ἐξάγουσι φλόγας πυρός,
ἐπιλέγει ἄλλος, καταθέλγετε τοὺς Ἀθηναίους!

— Ἄν ἤμην Πάρις, θὰ σας ἐδίδοι τὴν προτίμη-
σιν, βελλίζει ὁ τέταρτος, διότι ἔχετε ὅλας...
τὰς Ἀττικὰς χάριτας.

Ἡ δὲ χαριτόβρυτος κόρη ἐξηκολούθει μειδι-
ῶσα, ἐξυμνουμένη, ὅτε ἡ παρακειμένη συντροφὸς
της, ζητοῦσα ἀνακούφισιν·

— Ἐπιτρέψατέ μοι, Κύριοι, τοῖς λέγει, νὰ
σας ἀφήσωμεν, διότι καὶ τῆς Παναγίας τὴν ἀ-
γνότητά θὰ πωλήσητε διὰ κάλλος... ἐπιπλάστον!

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

— Γιάννη, κάμε ὅτι εἰμπορέσης καὶ προσπάθησε
ὅποιος ἔλθῃ, νὰ τὸν πείθῃς, ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ. Ἀλλὰ
νὰ μὴ σὲ καταλάβῃ κανεὶς· ἤκουσε;

— Ἐννοία σας, Κύριε, θὰ τοὺς κάμω καλά. Νά,
θὰ κάθηναι εἰς τὸ γραφεῖόν σας, θὰ πάρω τὸ κονιάκ
καὶ τὰ ποῦρα καὶ θὰ καπνίζω καὶ ὅποιος ἔρχεται καὶ
μὲ βλέπει δὲν θὰ ἀμφιβάλλῃ ποσῶς, ὅτι λέιπετε.

— Καλὰ, μὰ ποῦ θὰ σὲ βλέπω ἐγὼ νὰ πίνῃς τὸ
κονιάκ καὶ καπνίζῃς τὰ ποῦρα μου;

— Αἶ, μὰ ἀφίντη, νὰ κάνετε καὶ σεῖς πῶς δὲν μὲ
βλέπετε, διὰ νὰ μὴ ἴτρεπομαι.

— Φίλε μου, βλέπω ὅτι ἡ κυρία σου ἐγέννησε δύο
ὑφαῖα δίδυμα, σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδίας.

— Ὅχι, ὄχι, ἀδελφέ, δὲν εἶναι ἰδικά μου, τοῦ νι-
κάρη μου ἡ σύζυγος τὰ ἔκαμε.

— Ἄ, τότε σὰς συγχαίρω ἀπὸ ψυχῆς.

— Μήπως σὰς βλέπει ὁ καφές;

— Μά... ἐνίοτε...

— Εἰσθε νευρικός;

— Ὅχι, εἶμαι τυπικός; Δὲν θέλω νὰ βάζετε μέσα
κριθάρι.

— Ξενοδόχε, ἔλα ἔδῶ, λάθος θὰ ἔκαμε, μοῦ ἔστει-
λες μίαν μερίδα τοῦ Ραϊντκεν.

— Τί ἐννοεῖτε, Κύριε; τοῦ Ραϊντκεν;

— Ἀφοῦ δὲν βλέπω παρὰ κόκκαλα μέσα;

Κυρία τις προσέρχεται μετὰ τῶν ἐννέα τέκνων της
εἰς τὸ φωτογραφεῖον τοῦ κ. Δημητρίου.

— Πόσα θὰ θᾶ; δώσω διὰ νὰ μοῦ φωτογραφήσετε
τὰ παιδιά μου, τὸν ἐρωτᾷ δεικνύουσα αὐτῶν τὸν μι-
κρὸν κόσμον της.

— Δεκαπέντε δραχμὰς τὴν δωδεκάδα, τῇ ἀπαντᾷ
ὁ φωτογράφος.

— Τότε θὰ ἐπανεέλθω μετὰ δύο ἔτη, τῷ ἀνταπαντᾷ
αὐτῇ, ὅτε θὰ τὰ κάμω δώδεκα.

— Κύριε, ἰδοὺ ἡ κόρη μου, γνωρίζει τὴν γαλλικὴν,
τὴν ἀγγλικὴν, ἰχογραφίαν, κλειδοκούμβαλον καὶ τὴν
πλαστικὴν. Σεῖς τί γνωρίζετε;

— Ἐγὼ! ἀν ἐγνώριζον ταῦτα, δὲν θὰ ἐζήτην τὴν
κόρην σας ἔχει καὶ χρήματα;

— Πῶς; βεβαίως ἔχει καὶ τὴν προῖκα της, 50 χιλ.
φράγκα. Σεῖς,

— Μὰ τότε, Κυρία, τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ, ἀφοῦ τὰ
ἔχει ὅλα ἡ κόρη σας; σὰς βεβαίῳ θὰ περάσωμε ὠραία
μὲ αὐτά. Μᾶς ἀρκοῦν.

— Σύλλαβέ τον, σύλλαβέ τον, ἀστυφύλακα ἐτρέ-
θηξεν ἐπάνω μου.

— Τίς; ποῖος, ποτε; ἐγὼ δὲν ἤκουσα τίποτε.

— Νὰ αὐτός, δὲν βλέπετε ποῦ φεύγει. Μοῦ ἐτρέ-
θηξεν ἄβωος χωρὶς νὰ τοῦ ὀφείλω, τὸν μπερμπάντε!

— Ὅψ; ὀψ; ἀληθῆ κόψια μπιστολιά;

— Τί ἀγαπᾶτε, Κύριε;

— Ζητῶ θέσιν εἰς τὸ γραφεῖόν σας, μοῦ εἶπαν, ὅτι
ἡ ἐφημερίς σας πηγαίνει πολὺ καλά.

— Κακῶς σὰς ἐληροφόρησαν. Δὲν ἔχω κενὴν.

— Ὄμ, καὶ τόσοι ἄλλοι;

— Ὄψ, ἐργάζονται δωρεάν.

— Προσέξατε, Κύριε, ὅταν σὰς ἔλεγον, ὅτι ἡ κόρη
μου εἶναι δεκαπέντε ἐτῶν, δὲν ἐνοοῦσα, ὅτι ἐγεννήθη
δεκαπέντε ἐτῶν! καὶ ἐπιμένω, ὅτι εἶναι μικρὰ. Φαί-
νεται καὶ ἀπὸ τὸ φόρεμα ἴπου φορεῖ.

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Σὺ ἡσυχί μου θάλασσα δὲν λάδῃ
τοῦ κόσμου ὅλου γαλανὸν σεντόνι
ποῦ τώρα μὲ στοργὴ φιλᾶς κάθε πετραδί
σὲ πόσους νάγινες τὸ νεκρικὸ σεντόνι;

Κι' αὐτὴνε ἀκόμη τὴ βραδεία
μ' ὑποκριτὰ θεὸς νὰ μ' ἀπατήσης
Γιατὶ φιλᾶς προδοτικὰ τὴν ἀμμουδιὰ
ποῦ αὔριο ἄγρια θὰ χτυπήσης;

Πειραιεὺς

Δημοσθένης Πλ. Μανουσῶς.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Η ΜΗΕΡΑΙΝΑ ΓΡΑΦΤΩΣ

Πάντες γνωρίζουσι τὸ ὄρατον παιγνίδιον τῆς μπερλίλλιας. Ἐπειδὴ ὅμως τινὲς δὲν ἀρέσκονται νὰ κάθηνται εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούρας καὶ νὰ ὑποβάλλονται εἰς ὄχληρας ἐνίοτε ἀποκαλύψεις, δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ἀνωτέρω παιγνίδιον καὶ ὡς ἐξῆς γενικώτερον ἔτι.

Ἀναλαμβάνει εἰς ἓκ τῆς συναναστrophῆς καὶ γράφει ἐπὶ μικρῶν τεμαχίων χάρτου τὰ ἑνόμενα πάντων τῶν παρευρισκομένων. Ἐἴτα παρουσιάζει εἰς ἑκάστον τούτων ἓκ τῶν τεμαχίων χάρτου νὰ γράψῃ ἐπισθὲν αὐτοῦ, χωρὶς βεβαίως νὰ γνωρίζῃ τίνας ὄνομα εἶναι γεγραμμένον, ῥητόν τι ἢ ιδιότητα ἀνθρώπου, εἴτε ἀστεῖον, εἴτε σοβαρὸν καὶ καθεξῆς.

Μετὰ τοῦτο ἀναγινώσκει εἰς ἐπήκοον πάντων τὸ ὄνομα καὶ τὸ γραφέν ῥητόν ἐφ' ἑκάστου χάρτου καὶ πάντες διασκεδάζουσι μὲ τὰς συμπτωτικὰς ἐνίοτε ιδιότητας τῶν προσώπων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

59. Αἶνιγμα

Δὲν εἶμαι ζῶον
καὶ ὅμως ζῶ
δὲν ἔχω πόδας
καὶ συχνὰ περιπατῶ
σκλήρᾳ μὲ τυραννεῖς
καὶ γῶ πολὺ πονῶ
ὅστις χεῖρας μὲ κρατεῖς
ὅμως ποτὲ δὲν ξεφωτῶ.
Ὅλοι μὲ θέλουσι
πολλοὶ μ' ἀγαποῦν,
οἱ μὲν μὲ φονεύουσι
οἱ δὲ μὲ πατοῦν.

60. Αἶνιγμα

Ἐνθ' ὕδωρ τοὺς πόδας μου λείχει
καὶ ἀτρόμητος βράχος ἐμμένο
ἂν προσθέσης ἀκόμην ἐν γράμμα
εἰς τὸ κράτος τῶν ζῶων ἐμβαίνω.

61. Γεῖφος

ΟΟΤΙΧΙ πᾶς Χ εἶμ' ὄνος.

Κισσός

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

Ν. Α. ΤΣΙΜΩΝΙΔΟΥ

Παρά τὸν σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρόμου

Ἐν Πειραιεῖ.

Τὸ πρῶτον ἰδρῆθεν ἐν Ἑλλάδι.

Ὅμβρέλλαι ἑτοιμαὶ καὶ κατὰ παραγγελίαν, ὅλων στερεαὶ καὶ τοῦ σιροῦ. Τιμαὶ λίαν συγκαταβατικάι.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Προσεχῶς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ δις μηνός ὑπὸ Χ. Γ. Κούρη.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ

Ἐξεδόθη ὠραιότατος τόμος Παιδικῶν διηγημάτων συγγραφέων ὑπὸ τοῦ κ. Α. Π. Κουρτίδου μετὰ πλείστον εἰκόνων καλλιτεχνικῶν ὑπὸ τῆς Κας Θελείας Φλωρᾶ. Τιμᾶται 2 δραχμῶν.

Ἐπίσης ἐτυπώθη καὶ ἡ Β' ἔκδοσις τῶν Παραμυθῶν τοῦ κ. Γ. Δροσίνη. Τιμᾶται δὲ γαρτεσίμω 1 δρ.

Εἶνε τὰ μόνα κατάλληλα βιβλία πρὸς τέρψιν καὶ ὠφέλειαν τῶν παιδῶν.

ΜΙΧ Δ. ΛΟΙΖΙΔΗΣ

Ὁδὸς Τηλεφώνου, ἐν Καίρῳ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ

Εἶδη σακχαρώς καὶ κωνσέρβαι ἀγγλικάι. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Τιμαὶ συγκαταβατικάι.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 8 π. μ. Διὰ Γύθιον, Καλάμας, Κατάκωλον, Πάτρας, Κέρκυραν, Τεργέστην.

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Ἀταλάντην, Αἰδηψόν, Στυλίδαν καὶ Βόλον.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 12 μεσημ. Διὰ Χίον, Σμύρνην, Μιτυλήνην, Δαρδανέλλια, Κων/πολιν, Ἀμιοσόν, Κερασσοῦντα, Τραπεζοῦντα καὶ Ὀρδοῦ.

ΠΕΜΠΤΗ, 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Αἰμυνην, Αἰδηψόν, Στυλίδαν καὶ Βόλον.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν

ΤΕΤΑΡΤΗΝ, 8 μ. μ. Διὰ Κέρκυραν καὶ Τεργέστην.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Ε.Γ.Α. Minet-el-Gamh. Ἐκερδίσσατε εἰς τὴν 3ην πεντηκοντάδα 1120. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὸ κληρώθην ὑμῖν ἀντικείμενον.—I. I. Ungva r. Καλῶς ἀναμένομεν, ἀλλὰ παρακαλοῦμεν, μὴ μᾶς λησμονήσητε πάλιν.—Ν. Θ. Σφᾶξ. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀναμένομεν, ὡς γράφετε, συντόμως.—Σ. Φ. Ζουγολδάκ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξις ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς.—Σ. Ε. Μ. Σμύρνην. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Σᾶς ἀπηντήσαμεν καὶ ἀπεστειλάμεν ζητούμενα φυλλάδια.—Κ. Δ. Σ. Βουκουρέστιον. Δελτάριον ἐλήφθη. Διεύθυνσις σας ἠλλάγη, ὡς γράφετε.—Τ. Ν. Θήραν. Ἐχει καλῶς. Ἀναμένομεν ὡς γράφετε, πλὴν παρηγορηθεῖτε. Συμπάσχουμεν.—Α. Α. Πέραν. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη καὶ ἀποστέλλομεν κερδῆθην ἀντικείμενον ὡς γράφετε.—Μ. α. ν. ο. ρ. α. ν. Δελτάριον ἐλήφθη καὶ προσεχῶς σᾶς ἀποστέλλομεν κερδῆθην ἀντικείμενον λαχείου σας.—Α. Β. Φαγιούμ. Ἐπιστολὴ καὶ φωτογραφία ἐλήφθη. ἔχει καλῶς, εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα γράφετε.—Δ. Μ. Πορτ-Σάιτ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ταχυδρομικῶς ἀποστέλλομεν κερδῆθην ἀντικείμενον εἰς κληρώσεις.—Π. Ι. Α. Ἀρνακά. Σᾶς ἐνεγράψαμεν ἀπὸ 1ης προσεχούς μηνός.—Ν. Ζ. Ζάκωνθον. Ἐχει καλῶς. Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλεται ὑμῖν κερδῆθην ἀντικείμενον καὶ ἡσυχεῖτε.